

Ing. Patrik Nacher

poslanec hnutí ANO

Původně možná dobrý záměr upozornit na násilí na ženách, se proměnil v šílenost, abych si vypůjčil slovo ze své knihy „**Šílenosti doby korektní**“. A dovolím si tvrdit, že i druhé a třetí slovo z názvu knihy se hodí k tématu Istanbulské úmluvy – jde o další důkaz dnešní doby pseudokorektní.

Chránit ženy a bojovat proti násilí pomocí prevence je jistě bohubilé, nicméně k tomu postačí současné zákony. **Nesouhlasit s Istanbulskou úmluvou tedy rozhodně neznamena nechránit ženy a nebojovat proti násilí na ženách, nýbrž nesouhlasit s šílenou genderovou ideologií, kterou lze snadno zneužít.** Koneckonců kampaň MeToo je krásným příkladem toho, kam až může zajít „ochrana“ před sexuálním obtěžováním.

Nejde o rovnost pohlaví, ale o něco, co překonává i dosavadní absurdní pokusy o pozitivní diskriminaci. Úmluva mimo jiné bude vyžadovat „změnu postojů, tradičních rolí pohlaví a stereotypů, díky nimž je násilí vůči ženám akceptovatelné“. Takže to začne kvótami o zastoupení mužů a žen, přes zavádění různých opatření k šíření nových genderových rolí, podporu neziskových organizací, které budou nositeli těchto opatření, kontrolu a případné stahování informací podporující původní pojetí role muže a ženy ve společnosti. Tady už se otevřeně bavíme o cenzurování a už se nikdo ani nesnaží tvářit, že tomu tak není. **A na všechno budou dohlížet noví experti, nový kontrolní orgán (GREVIO). Sociální inženýrství bledne závistí.**

JUDr. Daniela Kovářová

advokátka a prezidentka Unie rodinných advokátů, bývalá ministryně spravedlnosti ČR

Sexuální násilí sankcionuje a jeho oběti dostatečně chrání řada právních předpisů. Případná ratifikace způsobí, že se Istanbulská úmluva jako celek stane součástí českého práva. Protože půjde o normu nejvyšší právní síly, stane se nadřazenou všem vnitrostátní předpisům a bude třeba ji použít přednostně před českým vnitrostátním právem, což změní právní prostředí.

Istanbulská úmluva staví na jiných principech (gender) než české právo. **Ačkoliv to nyní podporovatelé popírají, po ratifikaci hrozí prolomení profesní povinnosti mlčenlivosti** (zejména u advokátů, notářů, exekutorů, daňových poradců apod.), **znevýhodnění pachatelů jedné skupiny trestných činů** (zákazem mediace, smírného vyřešení případu a důkazů, prodloužením promlčení, ztrátou rodičovských práv apod.), **značné finanční výdaje ve prospěch neziskovek** a institucí, které se násilím zabývají či upřednostnění jedné skupiny poškozených (žen) před jinou (například seniory). **Dává zelenou výchově nového člověka, který má odmítat pohlaví, tradice a zvyky jako nebezpečné, převýchova má navíc být cíleně zaměřena na chlapce a muže.** Ratifikací svěříme značné pravomoci nezávislému orgánu (GREVIO) a jeho členům s imunitou a mnoha pravomocemi. **Proto ratifikaci Istanbulské úmluvy nedoporučuji a z týchž důvodů ji odmítla také Unie rodinných advokátů.**

Ing. Aleš Juchelka

poslanec hnutí ANO

Na úvod je potřeba říci, že všichni, ať už zastánci, nebo odpůrci Istanbulské úmluvy (IÚ), jsou proti jakémukoliv násilí, to domácí nevyjímaje. Postihovat domácí násilí a pomáhat jeho obětem je to, co nás spojuje. Padlo to i na mém semináři v Poslanecké sněmovně a všichni se na tom shodli. Násilí se ale řeší pouze v části tohoto „bohulibého“ dokumentu.

Při čtení dalších částí a pasáží Vám mírně řečeno běhá mráz po zádech, poněvadž vám to připomíná dobu, kterou tady již 30 let nemáme, a která jakoby se vracela zpět. Jen se třídní boj mění na boj mezi muži a ženami.

IÚ ve své normativní části považuje za oběť násilí toliko ženy a potírá genderově podmíněné násilí na ženách, čímž de facto označuje za násilníka výhradně muže. **Tímto se stává IÚ diskriminační.** Výkon spravedlnosti by ale měl být neutrální, bez ohledu na to, kdo je pachatelem a kdo obětí. Násilník nemusí být jen muž, co když např. týrá dcera otce seniora, týrá žena ženu, muž muže? O tom se zmiňuje IÚ pouze okrajově a nejasně.

A tato „ideologie“ se táhne celou IÚ jako červená nit. Chce preventivně vychovávat občany, ale především muže a chlapce proti násilí, podporovat skutečné zrovnoprávnění žen s muži také posílením pravomocí žen nebo podporovat práci relevantních nevládních organizací a občanské společnosti, které se aktivně podílejí na potírání násilí vůči ženám. **Navíc za domácí násilí může být považováno dle IÚ i „genderové násilí na ženách, jež vyústí nebo může vyústit ... v psychickou a ekonomickou újmu“.**

Co to ale je konkrétně, již nevysvětluje. Nemluví se o žádných dětech, mužích, seniorech jako obětech. **Česká advokátní komora poukazuje dokonce na možnost prolomení advokátního tajemství.**

Domnívám se, že IÚ je zbytečný dokument, který místo, aby spojoval, společnost ještě více rozděluje a nerovnost prohlubuje. Vše ohledně domácího násilí, stalkingu, ženské obřízky apod. řeší náš právní řád, včetně vykazání násilníka z domácnosti. Pokud nedostatečně, pojďme o tom jednat. **Ale hlavně prosím – nikoho genderově nevychovávejme a nenálepkujme.**

Ing. Hana Lipovská

IVK a Masarykova univerzita

Istanbulská úmluva vnáší do právního řádu i společnosti zhoubný newspeak. Jemné změny začínají již v nejzákladnějších termínech: až doposud byl ženou dospělý člověk. Úmluva definuje ženu i jako dívku mladší 18 let. Obdobně násilím již není jen násilí fyzické a psychické, nýbrž také diskriminace. **Pod genderovou diskriminací se rozumí také vše, co souvisí se sexuální orientací, věkem, zdravotním stavem, rodinným**

stavem či migrací a uprchlictvím. Kromě pohlaví a genderu úmluva zavádí kategorie transgenderu, transsexuálních osob, crossdresseru, transvestitů a „dalších skupin, které neodpovídají tomu, co společnost označuje jako muže nebo ženu“.

Odstavec 85 vnáší do právního řádu „nutnost“ **převýchovy**, neboť státy prý musejí usilovat o změnu mentality a postojů občanů. Zvláštní ochranu si podle úmluvy zasluhují nejen těhotné ženy, ale také drogově závislí, prostitutky či migranti, včetně nelegálních. Takto bychom mohli pokračovat dále. Mnohé zdánlivě nevinné slůvko nabývá v komentáři a dále odkazovaných dokumentech (jen v preambuli nalezneme na 20 odkazů) zcela nových rozměrů ne nepodobných jisté české vyhlášce, podle které se psem rozumí i „kočka, prase, kůň a ocelot.“

Jaroslav Foldyna

poslanec ČSSD

V preambuli Istanbulske úmluvy se tvrdí, že násilí na ženách je klíčovým mechanismem, jež ženám vnucuje podřízenou roli ve společnosti a že má strukturální povahu. Také, že evropské ženy jsou vystaveny nuceným sňatkům, mrzačení genitálií a tak zvaným „zločinům ze cti“. Zdůrazňuji, že jakákoli forma násilí na ženách byla odnepaměti v evropském kulturním prostředí něco neakceptovatelného. Totéž se dá říci o „podřízené roli ve společnosti“. Nic takového neexistuje. O mrzačení ženských genitálií či zločinech ze cti nejsou zmínky dokonce ani z nejtemnějších časů našich dějin... Takové věci Evropané nedělají. Ženy byly z mnoha důvodů v evropské kultuře naopak vždy chráněny a jako dárkyním života jim také byla prokazována náležitá úcta. Prosazováním Istanbulske úmluvy reagují anticivilizační neomarxističtí revolucionáři na situaci, kterou sami vytvořili svojí imigrační politikou. Snaží se nás přesvědčit, že násilí imigrantů vůči ženám se nejlépe vyřeší převýchovou... Evropanů!

Istanbulska úmluva tvrdí, že v zájmu všeobecného dobra je nutné krácení práv celé skupiny občanů, jejímž dědičným hříchem je příslušnost k určitému pohlaví. Polovina populace se má stát apriori vinnou! **Genderistům jde o rozbití po tisíciletí vytvářených a zároveň ověřovaných vzorců chování a jejich nahrazení novými, „lepšími“, „vědeckějšími“.** Kolikrát již lidstvo na podobné utopické sociální inženýrství doplatilo?

Prosperita každé společnosti není nahodilostí, ale vychází z obecně akceptovaných vzorců chování jejích členů. Jestliže tyto vzorce rozbijeme, nutným důsledkem musí být rasantní změny ve všech oblastech - ekonomikou počínaje a bezpečnostní situací konče.

Skutečným důsledkem Istanbulske úmluvy nebude zvýšení bezpečí našich žen, ale pravý opak. Pokud se z evropských mužů stanou bázliví a snadno ovladatelní tvorové (a o nic jiného Istanbulske smlouvě nejde), pak ženám nezbude nic jiného, než se spolehnout na ochranu mužů neevropských.

I když se to genderistům nelíbí, tak žena ochranu muže potřebuje a evropští mužové ji svým ženám po celou historii zajišťovali.

Na závěr si dovolím věc trochu odlehčit: pokud jsme přesvědčeni, že naše ženy nejvíce osvobodí burka, zdravá konkurence v ložnici a pár facek, když budou odmlouvat, tak vzhůru k ratifikaci Istanbulske úmluvy.

MUDr. Jitka Chalánková

Senátorka

Ratifikaci úmluvy zásadně odmítám. Nikdo nepochybuje o tom, že je třeba postihovat násilí na druhých včetně domácího. **Je dobré si připomenout Všeobecnou deklaraci lidských práv z roku 1948 – mimochodem ustanovení Istanbulske úmluvy jsou s touto deklarací v mnohých bodech v rozporu.** A naše legislativa i instituce potřebné zákony opravdu mají k dispozici.

Istanbulskou úmluvu právem můžeme považovat za trojského koně. Poprvé definuje a vnáší do legislativního procesu pojem gender, genderová identita. Poprvé se zde hovoří o tom, že tzv. gender je sociální konstrukt. Tuto pavědu z dílny sociálního inženýrství je nutné razantně odmítnout.

Vzhledem k tomu, že úmluva si klade za cíl vymýcení tradičních rolí pohlaví a stereotypů, tak vynucuje zahrnutí takto pojatých učebních materiálů do osnov na všech stupních vzdělávání či spolupráci s nevládními organizacemi. Vznikne zde – i díky aplikační přednosti do českého práva – paralelní dohlížecí mechanismus, který nepodléhá českému právnímu pořádku.

Ženy a muži jsou stavěni do pozice třídních nepřátel s cílem působit na muže a chlapce. Bude nastolen princip viny, což je přesně naopak oproti tradičně chápanému právu. Reálně hrozí povinnost prolomení mlčenlivosti u určitých profesí. Nebude existovat možnost mediace a smířčího procesu, vždy musí následovat trest. A nejde jen o násilí na ženách, ale i na tzv. zvláště zranitelných osobách – například příslušnících sexuálních dnes nespočítaných menšin. **A bude stačit, že se oběť bude cítit poškozena vzhledem ke své tzv. genderové identitě ve vsí různosti.**

Děti bude podle plánů úmluvy nutno s tímto vším velmi brzy seznamovat, tedy předčasně je sexualizovat, což považuji za zločin. Na vše bude dohlížet specifický monitorovací výbor GREVIO (15 členů, zásadní převaha žen) s vlastním jednacím řádem, jehož členové požívají imunity. Ve spolupráci s nevládními organizacemi v jednotlivých státech budou dohlížet na aplikaci ustanovení úmluvy. **Předpokládá se kriminalizace neoznámení podezření. Takový pokus už se ve Sněmovně objevil.**

Nejde o fantazii. Například v Norsku, ale nejen tam, již takto žijí. **Děti jsou „chráněné“ před vlastními biologickými rodiči tak, že z důvodu tzv. nejlepšího zájmu dítěte jsou rodičům odebírány pod mnohdy fantaskními záminkami či preventivně.** Rodiče jsou umístováni do domů s dozorem a kamerami. **Nesouhlasí-li s těmito postupy, které totalitní moc určila jako nejlepší zájem dítěte, děti jsou jim odebrány.**

To není strašení, to je dnešní realita v Evropě. **Kdo chce skutečně hájit lidská práva, musí se razantně takovými totalitními praktikám postavit. Včetně ratifikace Istanbulske úmluvy.**

Eva Hřindová

Marketingová konzultantka, copywriterka, zakladatelka spolku Naštvané matky, který hlásá návrat k zdravému rozumu a přirozenosti.

Základním principem Istanbulské úmluvy je vymýtit „nesprávné“ gender stereotypy. Převychovat společnost a z žen udělat diskriminovanou skupinu, kterou je třeba chránit.

V našem právním řádu je konatelem dění člověk – žena a muž mají stejnou hodnotu. Istanbulská úmluva chce tuto „nespravedlnost“ práva vymýtit. Slabší žena se musí chránit.

V konečném důsledku ale jakákoliv ochranná opatření selhávají. Ochráňované ženy se dostávají do slabší pozice a pěstují v nich pocit frustrace a slabosti a zbavují je vlastní zodpovědnosti. Copak nemáme dost všelijakých menšin, které se podařilo pozitivní diskriminací devastovat?

Nejen proto je úmluva pro evropské ženy zásadní hrozbou. Udělá z nich slabá stvoření, neschopná se bránit. **Navíc v jejich zájmu budou posílení aktivisté, kteří budou „buzerovat“ celou společnost. Objeví se tak další nástroj k likvidaci konkurence nebo nepohodlných osob. Stačí jen ukázat na nevhodné genderové chování. Armáda právníků, aktivistů a sociálních inženýrů dokoná dílo zkázy. Naštveté-li je, budete zlikvidováni.**

Další rána pro už dost poškozené vztahy mezi muži a ženami... Není to všechno, ale **jen toto stačí, aby soudný člověk s rozumem v hlavě považoval úmluvu za šílenost, kterou je třeba v zárodku zastavit.**

Mgr. Jiří Kobza

Bývalý diplomat a podnikatel, nyní poslanec SPD

Je jich velmi mnoho – včetně dopadů na náš širší společenský řád. Jde o další dalekosáhlou závaznou nadnárodní právní regulaci.

Úmluva znamená průlom do českého právního systému a společenských tradic. Přináší riziko sankcí pro české občany od mezinárodních soudů (Evropský soud pro lidská práva). Dokument nemá ambici korigovat či sladovat trestní právo, nýbrž násilně zasahovat do společnosti a měnit ji. **Vnáší do právního pohledu, kde má panovat rovnost subjektů práva, povinnost napříště zohledňovat ve všech ohledech genderové hledisko nepokrytou nenávistí k mužům a chlapcům.**

Nepominutelným negativem je i povinnost smluvních stran vytvořit a financovat všemi vrstvami společnosti prostupující komplexní „genderistickou“ kampaň (indoktrinaci), kterou by prováděly neziskové subjekty se zahraničním napojením.

Trýznitel je muž. Úmluva by povzbudila šíření atmosféry udavačství a strachu. Hrozilo by nařízené prolomení lékařské a advokátní mlčenlivosti. Úmluva by generovala závazek státní podpory osvětových kampaní spojený s obrovskou finanční nákladností pro veřejné rozpočty. Zásadním nebezpečím (a zřejmě záměrem) dokumentu je tlak na změnu tradičních

kulturních a sociálních vzorců, sociální inženýrství a snaha o vymýcení národních a společenských tradic. Dokument znamená i ingerence do vzdělávacích osnov.

Hrozil by nepřijatelný průlom do trestního práva v podobě oslabení důkazní praxe a rozšíření počtu trestných činů, kde může být sankcí odebrání rodičovských práv, tzn. jasný útok na tradiční rodinu. Odstažnost Úmluvy od systému českého trestního zákona vnese chaos do uplatňování a vymáhání práva.

Aplikace dokumentu by nevyhnutelně vyústila v přímý konflikt s islámem a muslimskou komunitou na evropské půdě. **Text je i v naprostém rozporu s křesťanskou věroukou, která je jedním ze základů naší civilizace. Taktéž ohrožuje ústavní právo na svobodu svědomí a vyznání. Doživotní imunita členů tzv. expertní dohledové skupiny GREVIO je v rozporu s českými právními zvyklostmi.**

K jejímu přijetí v ČR nesmí dojít.

Ing. Jana Bobošíková

Bývalá poslankyně Evropského parlamentu

Istanbulskou úmluvu (IÚ) považuji pro ČR za zbytečnou a škodlivou. Může přinést trestní represe, zvýšení výdajů, zvýšení administrativy a posílení pravomocí neziskových organizací.

Přijetí IÚ znamená její nadřazení českému právu, což se málo zdůrazňuje. Násilí na občanech, včetně domácího, pomoc jeho obětem i prevence jsou dostatečně upraveny stávající legislativou. Pokud jde o postavení žen v Evropě, volební právo měly české ženy o desítky let dříve, než ženy ve Francii, Itálii, Belgii nebo v Portugalsku. **IÚ pod rouškou potírání násilí na ženách tlačí na změnu základního hodnotového rámce současné české společnosti.** Přijetí IÚ nabourává minimální hodnotový a institucionální konsensus, ze kterého vychází české zákonodárství se všemi důsledky, včetně eroze hodnotového a spravedlnostního ukotvení. **Pokud bude IÚ přijata, dojde k likvidaci principu rovnosti občanů před zákonem, k diskriminaci na základě pohlaví, k další destrukci partnerských, manželských a rodinných vztahů, k dalšímu zestátnění soukromí, rodiny a výchovy dětí.** Dojde k posílení moci neziskových organizací a ke stavu, kdy partnerské, manželské a rodičovské vztahy v ČR bude posuzovat mocný nadnárodní orgán, ve kterém ČR nemá smluvně garantované zastoupení a ve kterém mohou mít většinu státy se zcela jiným hodnotovým rámcem.

Smlouva chrání ženy míří proti mužům

MUDr. Hanka Fífková

Sexuoložka a psychoterapeutka. Je členkou Sexuologické společnosti ČLS JEP, Psychiatrické společnosti ČLS JEP a České psychoterapeutické společnosti, taktéž je autorkou mnoha knih.

Istanbulská smlouva vzbudila debaty i vášně. Alarmující mi připadá, že ji kritizovala spousta právníků z různých zemí. Je to úmluva Rady Evropy o prevenci a boji proti násilí na ženách a domácímu násilí. Nově definuje některé trestné činy. Například mrzačení ženského genitálu, vynucený sňatek, vynucený potrat nebo sterilizaci.

Sobota 12. ledna 2019, Právo

Smlouva požaduje po jednotlivých státech, aby uvedené činy zahrnuly do svého trestního řádu.

Chce také změnit kulturní vzorce chování mužů a žen a je zaměřená proti všem zvykům a tradicím, které podporují vnímání žen jako méněcenných bytostí. Zároveň bojuje proti stereotypnímu vnímání ženských a mužských rolí. Tolik na úvod.

K textu, který má několik desítek stránek, se vyjadřovali mnozí, včetně právníků z ČR. Řekli to jasně: naše právo pamatuje na všechny zmíněné trestné činy. Včetně domácího násilí či stalkingu.

V textu smlouvy jsou diskutabilní pasáže

1. Strany se zavazují k tomu, že přispějí k eliminaci všech forem diskriminace žen, podpoří jejich skutečné zrovnoprávnění s muži a posílí jejich pravomoci.

Jak tomu máme rozumět? **Ženy jsou v naší republice stejně pravomocné jako muži, budeme tedy posilovat pravomoci žen na úkor mužů?**

Text se snaží definovat také termín „genderové, tedy pohlavně podmíněné násilí vůči ženám“. To je takové násilí na ženách, ke kterému dochází proto, že jsou ženy. Mnohé z nich se skutečně stanou obětí sexuálních deviantů či psychopatů, kteří mají heterosexuální orientaci, tedy jsou orientováni na ženy. Najdeme však i překvapivě mnoho mužů, kteří se stanou obětí podobných násilníků proto, že pachatelé jsou orientováni homosexuálně.

Když už chce Rada Evropy definovat nějaké násilí jako genderové, proč diskriminuje muže a nedefinuje také násilí spáchané na muži proto, že je muž?

2. Strany učiní vše nezbytné pro to, aby se každý občan, zvláště pak muži a chlapci, aktivně zapojili do prevence všech forem násilí, které spadají do působnosti této smlouvy.

Zkousím si představit, jak to budou úředníci dělat. Chlapci si zřejmě splní tuto povinnost ve škole. Ale co muži? Budou chodit na povinná školení? Bude se na nich dělat docházka? A jak potrestají ty, kteří se nedostaví?

3. Strany učiní nezbytná opatření k tomu, aby kdokoliv, kdo se stal svědkem aktu násilí, který spadá do působnosti této smlouvy, nebo kdo má rozumný důvod se domnívat, že takový čin bude spáchán, tuto skutečnost ohlásil kompetentním orgánům.

Napraskat někoho, poněvadž si myslím, že něco udělá, to je ještě horší, než hnutí MeToo (Mě taky). Tam šlo aspoň o konkrétní skutky. Byť dávno minulé a často i sporné.

4. Strany učiní nezbytná nebo i jiná opatření pro to, aby jakákoliv forma nežádoucího verbálního, neverbálního a fyzického projevu sexuální povahy, jejímž cílem je porušit důstojnost druhé osoby, byla vystavena trestnímu či jinému právnímu postihu.

Co je porušení důstojnosti dané osoby? Zase bude stačit to, aby žena ukázala prstem a řekla: „Me too. Porušil mou důstojnost tím, jak se na mě koukl!“

5. Strany podniknou nezbytná opatření k prosazování změn sociálních a kulturních vzorců chování žen a mužů. Cílem je vymýtit předsudky, zvyky, tradice a další praktiky, které jsou založeny na stereotypním pojmání rolí žen a mužů.

Mnoho výzkumů potvrdilo, že většina už velmi malých chlapců sáhne radši po autě, pokud mají na výběr, a většina velmi malých dívek po panence. Je to jejich přirozená reakce. Jak bude probíhat „mýcení vžitých předsudků“ u těchto batolat?

A takhle bychom mohli dlouze pokračovat. Ale položme si otázku.

Co užitečného nám Istanbulská smlouva přináší?

Těžko říct. Pokud cílí hlavně na obyvatele Evropy, kteří pocházejí ze zemí, kde děvčátkům uřezávají klitoris a ženy skutečně týrají, myslím, že neuspěje. **Do uzavřených no-go zón, tedy čtvrtí, kam se obávají chodit i policisté, nedosáhne.**

Právní systém evropských zemí má už teď dost prostředků na to, aby stíhal a trestal uvedené činy. Zásadní otázkou je, jestli to dělá. Prosadit však právě tohle není zřejmě zásadní cíl Istanbulské smlouvy.

Cílem, na který míří, jsou podle mě normální muži. Z příkladů, které jsem uvedla, je zřejmé, že smlouva vyznívá výrazně proti nim. Navíc se domnívám, že u nás není potřeba chránit ženy tak, jak si představují autoři této smlouvy. V naší kultuře si už dávno mohou dělat, co chtějí. Mohou se stát třeba pilotkou nebo švadlenou, silnou sportovkyní anebo křehkou vílou. Každá, jak chce, jak to cítí a jak to dokáže. Neříkám, že je to vždycky snadné, ale nikdo je za to nebude perzekuovat. Ale co třeba muž, který rád vyšívá nebo plete? Kdo se ho ve společnosti zastane? Mnoho výzkumů dokazuje, že chlapci, které nenaplní rodové stereotypy, jsou třeba jemní a pasivní, bývají v kolektivu asi desetkrát častěji obětí šikany než malé fotbalistky.

Rozdělení rolí vyplývá z biologické podstaty

Také určité **rozdělení rolí, které vyplývá z naší biologické podstaty, je přirozené.** Muži se od žen určitě v něčem odlišují. Vytvářejí se totiž od svého početí pod vlivem testosteronu. Možná by to bylo lepší ve výchově zohlednit než ignorovat nebo popírat. **Ženy a muži jen těžko mohou být stejní a žádná genderová výchova na tom nic nezmění.**

Není pochyb o tom, že násilí na ženách je vážnou věcí. Stejně jako násilí na komkoliv, tedy včetně mužů. I proto se nemohu ubránit pocitu, že **Istanbulská smlouva slouží jen jako podvozek pro ideologii zaměřenou proti mužům**. A každá taková uzavřená, jednostranná a propagandistická ideologie je nebezpečná.

Istanbulská úmluva je příliš obecná a extremistická

PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D., (18. 10. 2018)

Istanbulská smlouva trpí typickým nešvarem, který se lidově označuje souslovím vylít dítě i s vaničkou. Hlavní úmysl jeho tvůrců jsou čtyři základní jevy, které se občas objevují v islámských zemích: Sexuální násilí, včetně znásilnění; vynucený sňatek; mrzačení ženského genitálu; násilný potrat a sterilizace (články 36, 37, 38, 39). S těmi vcelku všichni v ČR souhlasí, ale kromě toho se do dokumentu propašovala spousta parazitních odstavců, o kterých většina lidí vůbec neví a není si vědoma ani jejich důsledků. Celá smlouva je velice obecná a kriminalizuje širokou plejádu životních situací. Jedná se především o kriminalizování rodičů a zákaz smířčího jednání u partnerských konfliktů.

ČLÁNEK 35 – FYZICKÉ NÁSILÍ: Strany učiní nezbytná legislativní i jiná opatření k tomu, aby úmyslné konání činů fyzického násilí vůči druhé osobě bylo klasifikováno jako trestný čin.

Tento článek se bohužel implicitně vztahuje i na tělesné tresty. Ano, není to řečeno nahlas, ale jakmile se tato úmluva uvede v platnost, tak se bude na tento článek odkazovat. Následující článek 45 říká, že se zde může odebrat dítě a odejmout rodičovská práva. Stejný článek hovoří o monitorování a dozoru. Znamená, že úřady mohou do našich bytů namontovat kamery, jestli náhodou netrestáme nepřiměřeně? Není řečeno, že ne. Podobně jako u partnerských konfliktů i zde platí zákaz smířčího jednání a mediace, a k tomu i zákaz kontaktu mezi stranami konfliktu, takže dítě bude odebráno z rodiny a bude mu zakázán kontakt s rodičem podle článku 56. K ničemu z tohoto se přeci nechce většina obyvatel ČR zavázat, ale pozor z té smlouvy to vyplývá. Je totiž psaná příliš extrémně a příliš obecně.

ČLÁNEK 48 - ZÁKAZ POVINNÝCH POSTUPŮ ALTERNATIVNÍHO ŘEŠENÍ SPORU A VYNÁŠENÍ ROZSUDKŮ V TOMTO DUCHU - 1 Strany učiní v souvislosti s přechyby posuzovanými v souladu s touto úmluvou nezbytná legislativní i jiná opatření k zákazu povinných postupů alternativního řešení sporu, včetně mediace a smířčího řízení.

Mnoho případů domácího násilí vzniká z hádek. Podle této úmluvy, jakmile žena doběhne na policii, tak její spor s mužem přebírá stát. Od té doby je i ženě zakázáno smířit se mužem a odvolat své obvinění. Ti dva už do toho nadále nemohou vůbec zasahovat. Stát bude pokračovat v trestním řízení až do úplného odsouzení muže. To v praxi znamená, že po jedné sobotní hádce bude následovat vynucené dvouleté trestní řízení s odsouzením muže bez promlčecí lhůty (článek 58). Je zřejmé, že i když se ti dva mezitím za týden smíří, muž půjde za dva roky buď do kriminálu, nebo dostane podmínku, s tou pak nedostane práci atd. Je zřejmé, že toto opatření rozbije mnoho rodin. Následující článek říká, že stát má zabránit kontaktu manželky s mužem:

ČLÁNEK 56 – OCHRANNÁ OPATŘENÍ bod g: V prostorách soudu a dalších institucí prosazování zákonnosti bude kontakt mezi oběťmi a pachateli omezen na nezbytné minimum;

Opět chce se ČR k tomuto zavázat? Na základě jedné bouřlivější hádky stát rozbije manželství, protože zakáže manželům, aby se potkali, a když tak jedině na minimální dobu? **Soud nesmí vyřešit jejich spor ani mediací, ani smířcím řízením. Rodiče se nesmí po hádce smířit s dětmi.** Chce toto většina obyvatel ČR? Já myslím, že ne, ale z té smlouvy to vyplývá. Ano, třeba u šikany je problém konfrontování oběti a agresora, ale domácí násilí ve většině případů vzniká z banálních hádek. **Istanbulská smlouva nerozlišuje závažné a běžné typy domácího násilí - kontakt zakazuje plošně.** Měla se zaměřit pouze na excesy, jako je ženská obřízka, a tyto případy nechat tak, jak jsou dnes.

Zneužívání této úmluvy

Největší problém partnerských konfliktů je v tom, že do nich úřady a okolí moc nevidí. Diagnostika je obtížná. Účastníci sporu masivně lžou. Institut vykazání se zneužívá ve velkém. Soudy si neví rady s falešným obviněním ze sexuálního zneužití dítěte. Vyšetřování se vleče měsíce až roky. Výsledkem je jen, že otec přijde o dítě. Já sice říkám, že v podobných případech je pro otce nejlepším řešením pořídit si rodinu jinde, ale prakticky nikdo z otců toho není schopen. Istanbulská úmluva v tomto smyslu tuto situaci ještě více přiostrší tím, že zakazuje smírná řešení a mediaci, zakazuje kontakt mezi rozkmotřenými stranami. Výsledkem bude více rozpadlých rodin, více odcizených rodičů.

Istanbulská úmluva navíc nutí většinu přijmout pohled na pohlaví jedné úzké skupiny vědců, když odkazuje "genderově pojímané chápání násilí". Já osobně zastávám spíš evoluční chápání násilí a jak známo, evoluční a genderový přístup jsou nekompatibilní. Například rozhodně nejsem zastáncem, že rozdíly mezi pohlavími jsou výlučně dány výchovou či kulturními stereotypy, jsem spíš názoru, že jsou geneticky a evolučně podmíněny, a proto se liší i násilí mužů a žen. Mužské násilí je spíš fyzické, ženské je psychické. Zákony by se měly vyhybat ještě neukončeným vědeckým disputacím.

Skutečné problémy, které musíme řešit

Pokud bych se měl vyjádřit k Istanbulské smlouvě jako k celku, tak říkám ne. Je to jako opravovat hodinky krumpáčem. Je třeba se bavit o detailech, které jsou zdrojem týrání žen a dětí. A nejenom těch, smlouva systematicky opomíjí jakoukoli zmínku o násilí na starých lidech a pacientech. Bohužel detaily opatrovnických soudů a problémy OSPODu a policie veřejnost opravdu nezná, proto stručně zmíním jen v pár bodech, co by se mělo změnit v této oblasti:

a) U opatrovnických soudů rodiče mohou beztrestně lhát. Soud dnes musí vycházet z předpokladu, že ten rodič, který lže, je stejně dobrý vychovatel dítěte jako ten rodič, který pravdu nepřekrucuje. Rodiče si dnes dělají ze soudce dobrý den.

b) Pokud dítě při předávání rodiči silně emocionálně reaguje (separační úzkost). Tak je to nepochybně psychické násilí na dítěti i podle stávajících zákonů. Soudy ale si ani nevyžádají nahrávku, i když podle Občanského zákoníku §88 k ní musejí přihlídnout. Vlastně toto utrpení

děti vůbec neřeší. Nezjišťují, kdo ho vyvolává, ani nehledají řešení, kde k tomuto utrpení dětí nedochází (společné monitorované procházky otce, matky a dítěte).

c) Soudy nutí děti stýkat se s novými partnery rodičů, i když to děti výslovně odmítají.

d) Pokud někdo byl obviněn ze sexuálního zneužití, tak podle již platného zákona o oběti se od okamžiku obvinění nesmí vůbec vidět s dítětem. Ano, to by bylo rozumné, kdyby policie brala vyšetřování jako neodkladný úkon, dítě bylo okamžitě odvezeno do vyšetřovací místnosti a šetření bylo ukončeno do týdne. Buď tak, že je obviněn otec za sexuální zneužití, nebo matka, za falešné sexuální obvinění. Ale realita je jiná.

Šetření se obvykle vede stylem "necháme to vyhnít", takže to trvá měsíce až roky. Sociální pracovníci nutí děti do asistovaného styku s otcem, což proti zákonu o oběti. Soudy nutí mě a jiné psychology, abychom dělali rodinou mediaci, aniž je nám řečeno, jestli to dítě bylo nebo nebylo skutečně zneužívané, jestli ho máme před otcem chránit, nebo naopak bojovat se syndromem odcizeného rodiče. Pokud se ukáže, že matka si to vymyslela, tak je úplně bez trestná, protože soudci v ČR nejsou schopni jí dokázat úmysl. Takže falešné sexuální obvinění je už dnes opravdu ideální nástroj, jak se zbavit expartnera na mnoho měsíců až let.

e) Je třeba zřídit registr pachatelů trestných činů na dětech, který zabrání, aby se do institucí, jako jsou školky, dětské domovy, nedostávali lidé, kteří v minulosti týrali či zneužívali děti. Například pokud se někdo hlásí o práci v dětském domově, tak by ředitelka mohla žádat jeho souhlas k nahlédnutí do jeho registru. Z kriminální psychologie víme, že nejlepší prediktor budoucího zneužití dítěte, je takové chování u daného člověka v minulosti. I o tom Istanbulská smlouva mlčí.

Istanbulská úmluva zkrátka představuje krok zpět, protože k našim zákonům přidá jen zákaz smířčího jednání, zákaz odvolání obvinění, zákaz kontaktu mezi stranami konfliktu. Navíc vůbec neřeší jevy, které nás nejvíce trápí - **falešná sexuální obvinění, nekonečná šetření policie, lhaní u soudů, ignorování traumatů dětí při předání mezi rodiči soudy, nechávání dětí u těžce drogově závislých lidí ap.** Zkrátka Istanbulská úmluva je příliš obecná, příliš extrémní a příliš jednostranná. Proto je třeba ji odmítnout.

Prečo Slovensko nesmie ratifikovať Istanbulský dohovor

Bratislava 21. marca 2018

Mgr. Patrik Daniška

Vyštudoval právo na Univerzite Komenského v Bratislave. Bol zakladajúcim členom občianskeho združenia Fórum života, v súčasnosti pracuje ako predseda Inštitútu pre ľudské práva a rodinnú politiku, o.z. (HFI).

Istanbulský dohovor je jedným z jedovatých chápadiel, ktorými je Slovensko postupne zbavované samostatnosti a práva na vlastný zdravý rozum. Zdanlivo nevinný text, ktorý však v sebe skrýva niekoľko nebezpečných zádrhelov. Ľudia na Slovensku by mali vedieť, o čo vlastne ide a žiaľ, z mainstreamu sa to nedozvedia.

Ak vás niekto chce otráviť, najlepší spôsob ako to dosiahnuť je primiešať vám jed do niečoho dobrého. Tak aj Istanbulský dohovor je zdanlivo nevinný a pozitívny text – kto by už mohol namietat' proti dohode o predchádzaní násiliu na ženách a domácemu násiliu a o boji proti nemu? Lenže, ako hovorí staré príslovie, diabol sa ukrýva v detailoch.

Komisár Rady Európy (RE) pre ľudské práva Nils Muižnieks počas jeho minulotýždňovej návštevy na Slovensku na našu otázku ohľadne Istanbulského dohovoru povedal: „Zdá sa, že je to veľká diskusná téma, a to nielen na Slovensku, ale aj v mnohých iných krajinách. A tak isto ako v mnohých iných krajinách, aj tu v tej diskusii sa o ňom vyskytovalo veľa mylných predstáv. Mnohým ľuďmi som vysvetľoval, že Istanbulský dohovor nie je proti rodine, nie je o LGBTI záležitostiach, ale je proti násiliu. Nemá skrytú agendu.“

Lenže práve „skrytá agenda“ je to, o čom hovoria jeho kritici. Ak raz podpíšeme nejaký záväzný dokument, ťažko potom už budeme hovoriť, že sme si text vysvetľovali inak, že „to predsa tak nebolo myslené“. Nie je dôležité ako si ho vysvetľujeme my, ale ako budú v praxi jeho ustanovenia oficiálne vysvetľovať medzinárodné európske inštitúcie. Politika je už z definície zápas o moc, a to platí aj v prípade všetkého, čo prebieha medzi národnými a centrálnymi európskymi štruktúrami – netvárame sa, že to tak nie je.

Proti ratifikácii Istanbulského dohovoru sa organizovala občianska petícia, písali sa listy a výzvy, vrátane výzvy viac ako stovky slovenských občianskych organizácií, proti ratifikácii sa postavila cirkev a mnohí politici. Dôvodom tohto odporu nie je odmietanie boja proti násiliu, resp. proti násiliu na ženách. Čo tým ľuďom na ňom tak prekáža?

1. Definícia pojmu „gender“.

Anglický výraz gender sa používa na rozlíšenie muža a ženy s odvolaním sa na spoločenské a kultúrne rozdiely, kým pojem sex (pohlavie) sa používa skôr v biologickej oblasti. Slovenčina takéto terminologické rozlíšenie nepozná, slovo gender preto pracovne prekladáme nepresným výrazom „rod“. Definícií slova gender je niekoľko, ale Istanbulský dohovor sa pri jeho definovaní nesiahol po konsenzuálnej definícii obsiahnutej v inom medzinárodnom dohovore a radšej sa inšpiroval kontroverznou definíciou, ktorá sa vyvinula v praxi inštitúcií OSN. Táto nedefinuje pojmy pohlavie a gender ako synonymá: „Na účel tohto dohovoru: pojmom „rod“ sa rozumie súbor spoločnosťou vytvorených rolí, vzorov správania, činností a atribútov, ktoré daná spoločnosť považuje za primerané pre ženy a mužov.“

Čo to môže znamenať v praxi? Organizácia Výbor pre odstránenie diskriminácie žien pod úradom vysokého komisára OSN pre ľudské práva (CEDAW) sa napríklad zaoberá aj údajnými nútenými kastráciami, ku ktorým má na Slovensku dochádzať, a to tak, že keď sa muž rozhodne zmeniť na ženu, pre oficiálne uznanie zmeny pohlavia sa vyžaduje znefunkčnenie jeho pohlavných orgánov. LGBT aktivisti sa usilujú dosiahnuť, aby bola možná zmena z muža na ženu a naopak aj bez zmien na pohlavných orgánoch a žiadajú Slovenskú republiku, aby uznávala za ženu aj človeka, ktorý je nepochybne mužského pohlavia. Dnešný právny stav, keď je pojem gender definovaný v Rímskom štatúte Medzinárodného trestného súdu prijateľným spôsobom, umožňuje Slovensku takéto požiadavky odmietnuť s odvolaním sa na fakt, že biologicky funkčný muž nemôže byť v Slovenskej republike považovaný za ženu. Prijatie Istanbulského dohovoru by predstavovalo v tomto smere zásadné riziko. Istanbulský dohovor totiž vylučuje možnosť jeho ratifikácie s výhradou k definícii pojmov. Ak túto definíciu nechceme mať ako súčasť nášho právneho

poriadku, jediná možnosť ako to dosiahnuť je neratifikovať Istanbulský dohovor. Okrem toho, pojem „rod“ v našom právnom systéme už existuje a znamená niečo iné: pôvod. Ratifikáciou Istanbulského dohovoru by sa spôsobil aj takýto chaos a neistota v pojmoch.

2. Odstraňovanie rodových stereotypov

Ďalším veľkým problémom je záväzok Slovenskej republiky odstraňovať rodové stereotypy. Istanbulský dohovor uvádza, že „Zmluvné strany prijímajú potrebné opatrenia na účel podpory zmien v spoločenských a kultúrnych modeloch správania sa žien a mužov s cieľom odstrániť predsudky, zvyky, tradície a všetky ostatné zvyklosti, ktoré sú založené na myšlienke podradenosti žien alebo na stereotypných rolách žien a mužov.“ Ale čo sú „stereotypné roly žien a mužov“? To nie je ustálený pojem, a tak sa môžeme len dohadovať, čo tým je myslené. Otázky mužskosti a ženskosti, delenia domácich prác a starostlivosti o rodinu, význam materstva či dojčenia, spoločenské zvyky ako tanec, obliekanie, či oblievačka na Veľkú noc, MDŽ či iné prejavy úcty a galantnosti mužov voči ženám – toto sú príklady oblastí, ktoré sú v hre. Po prijatí Istanbulského dohovoru nám bude medzinárodný orgán určovať, čo si o týchto veciach máme myslieť.

Opäť, skúsme sa pozrieť, čo by to mohlo znamenať v praxi. Výbor pre odstránenie diskriminácie žien vidí diskrimináciu žien aj tam, kde by to väčšina ľudí nečakala. Vadí mu napríklad, že „neštátne subjekty, vrátane cirkevných a občianskych organizácií, médií a politikov, zorganizovali silné kampane presadzujúce tradičné rodinné hodnoty, prehnane zdôrazňujúce úlohu žien ako matiek a poskytovateľiek starostlivosti a kritizujúce rodovú rovnosť ako tzv. rodovú ideológiu“.

Výbor pre odstránenie diskriminácie Slovensku napríklad odporúča, aby sme zákonom zaviedli kvóty na podporu rovnakého zastúpenia žien a mužov v orgánoch štátu, aby sme pre dievčatá a chlapcov zabezpečili vzdelávanie o sexuálnom a reprodukčnom zdraví a právach v duchu OSN, aby sme podporovali rovné zdieľanie rodičovských povinností medzi ženami a mužmi, aby sme z verejných zdrojov plne hradili všetky umelé potraty ako aj antikoncepciu, aby sme odstránili požiadavku povinného poučenia žien pred potratom a čakaciu dobu pred potratom, atď. Uvedený výbor úradu vysokého komisára OSN pre ľudské práva sa tiež sťažoval na to, že v niektorých nemocniciach sa nerobia potraty kvôli výhrade svedomia.

Záväzok odstraňovať rodové stereotypy môže obsahovať tieto a iné veci, z ktorých mnohé nám dnes môžu pripadať šialené. Opäť: Istanbulský dohovor neumožňuje vysloviť výhrady s týmito ustanoveniami. Preto spôsob, ako zabezpečiť, aby Slovensko nebolo týmito vágnymi a zneužívateľnými pravidlami viazané, je neratifikovať Istanbulský dohovor.

3. Indoktrinácia detí v školách

V kapitole venovanej vzdelávaniu sa Slovenská republika okrem iného zaväzuje začleniť do osnov vzdelávania aj študijné materiály o nestereotypných rodových rolách. Čo to znamená? Kto rozhodne, čo to bude znamenať o rok, či o dvadsať rokov? Prijatím nedefinovaných pojmov a záväzkov vytvárame predpoklad na vznik neželaných tlakov medzinárodných organizácií, akú výchovu majú naše deti dostať. Pretláčanie rodového feminizmu na školách by bolo zjavným porušením práv mnohých rodičov na výchovu detí v súlade s ich presvedčením.

4. Riziko pre cirkvi

Istanbulský dohovor predstavuje riziko aj pre cirkvi. Väčšina cirkví pôsobiacich na Slovensku má jasné predstavy o antropológii, ktoré sú v mnohom nezlučiteľné s rodovými teóriami. Ide napríklad o vnímanie mužov a žien ako komplementárnych bytostí, o nemennosť tradičnej štruktúry manželstva a rodiny, odmietanie kňazstva žien, atď. Hrozí, že cirkev bude ostrakizovaná za tieto postoje. Nejasné formulácie znamenajú tiež riziko zásahu do práva na svedné tajomstvo. Hrozí, že Istanbulský dohovor môže byť zneužitý na zásahy štátu do pôsobenia cirkví.

5. Stigmatizácia mužov a chlapcov

Ďalší problém je stigmatizácia mužov a chlapcov. Istanbulský dohovor chce bojovať proti stereotypom. Lenže celý koncept, že násilie na ženách je rodovo podmienené, či už úmyselne alebo neúmyselne, prezentuje mužov ako agresorov. Tým Istanbulský dohovor paradoxne vytvára akýsi nový stereotyp o mužoch agresoroch. Namiesto vedenia chlapcov v duchu ideálov, že ich úlohou je chrániť ženy, že sú rytieri, ochrancovia žien a slabších, že sú gentlemani, by im takto bola podsúvaná myšlienka, že sú zo svojej podstaty agresori.

6. Gender školenia namiesto reálnej pomoci

Istanbulský dohovor nás bude tlačiť do toho, aby sme financovali rôzne školenia namiesto reálnej pomoci obetiam násilia. Ide o preškolenie množstva profesií: policajtov, prokurátorov, sudcov, sociálnych pracovníkov, lekárov, zdravotné sestry a pôrodné asistentky, psychológov, najmä poradcov a psychoterapeutov, imigračných a azylových úradníkov, učiteľov a iných zamestnancov škôl, novinárov a iných ľudí v médiách, vojakov a ďalšie profesie. Toto preškolenie má zabezpečiť vybraná skupina mimovládnych organizácií, ktoré sa zameriavajú na ženské práva. Netreba pochybovať, že tieto luxusné štátne zákazky na preškolenia budú zneužitú na šírenie kontroverzných rodových teórií.

Okrem toho je sporné, či všetko toto chlebičkovanie a kavičkovanie pomôže konkrétnym ženám. Namiesto preškolenia by sa zišlo venovať financie radšej tam, kde to pomôže konkrétnym obetiam. Ako vyplýva už zo súčasných skúseností na Slovensku (prípady Katolíckej charity a Áno pre život), konzervatívne organizácie, ktoré odmietajú uchopiť boj proti násiliu na ženách cez optiku rodovo podmieneného násilia, budú diskriminované pri poskytovaní finančnej pomoci na svoju činnosť.

Na záver ešte treba povedať, že Istanbulský dohovor obsahuje aj veľa pozitívnych vecí, ak ho bude aplikovať krajina, ktorej legislatíva nemá dobre ošetrenú oblasť predchádzania násiliu na ženách a domácejmu násiliu. Slovenské právo je však na úrovni štandardu Európskej únie a tieto veci má vyriešené na vysokej úrovni. Istanbulský dohovor ho tak nemá príliš kam posunúť.

Vo svete je badať nárast odporu voči nadnárodným organizáciám, vrátane OSN a Európskej únie. Je to aj preto, že tieto inštitúcie sú náchylné podľahnúť ideologickým tlakom, vrátane teórií rodového feminizmu, pro-choice ideológie, LGBT a iných. Ľudia, ktorí sa nestotožňujú s týmito ideológiami a názormi, sú označovaní za extrémistov.

Čím větším množstvím složitých právnických pavučin je společnost omotaná, tím má méně prostoru pro vlastní zdravý rozum a suverénně rozhodování, čiže demokracii jako takou. Mezinárodní pravidla a dohody jsou nevyhnutností, aby mohli společenství vedle sebe nažívat v míri a vzájemném porozumění. Istanburský dohovor je však ukázkovým příkladem jejich zneužití.

Patrik Daniška / Ivan Lehotský

Výbor pro sexuální menšiny pracuje na zavedení práva zvolit si pohlaví. I bez operace...

Doc. MUDr. Jaroslav Zvěřina, CSc. je předseda Sexuologické společnosti ČLS (13. 6. 2016)

Česká republika by v budoucnu mohla upustit od medicínské definice pohlaví a zavést právo vybrat si a změnit pohlaví pouhým úředním postupem podle toho, zda občan chce být mužem nebo ženou. „Totální dekadence postmoderní euroatlantické civilizace, kdy medicínská fakta jsou popírána, právo prosazováno lobbisty, a vědecký výzkum je kvůli politické korektnosti zakazován,“ říká sexuolog Jaroslav Zvěřina.

Podle zprávy o činnosti Rady pro lidská práva pořádal loni její Výbor pro sexuální menšiny jednání o právní úpravě změny pohlaví jako právního identifikátoru osoby v různých zemích a o zkušenostech trans osob se systémem změny pohlaví v ČR. „Ten byl kritizován především pro svou rigidnost, neboť vyžaduje diagnózu poruchy pohlavní identity, následně chirurgickou operaci zamezující plodnosti a teprve poté je osobě změněno jméno, příjmení, rodné číslo a následně doklady. Tento postup sice může většině trans osob vyhovovat, ale někteří operaci podstoupit z různých – např. zdravotních – důvodů nemohou či jí podstoupit nechtějí. Pak si však úřední pohlaví změnit nemohou,“ uvádí se ve zprávě.

Jinde se člověk prostě prohlásí mužem nebo ženou

V některých státech ale už upustili od vázání pohlaví lidského jedince na medicínskou diagnózu a lidé si mohou pohlaví změnit, jak chtějí, bez ohledu na realitu: „V zahraničí již mnohé státy zrušily podmínku operativních zákroků pro změnu pohlaví či dokonce se úplně oprostily od poruchy sexuální identifikace jako medicínského problému a pojmají pohlavní identifikaci jako součást obecné identifikace osoby, kde rozhoduje pouze její vlastní přání a cítění,“ popisuje zpráva situaci.

V takových zemích se jedinec prostě prohlásí mužem nebo ženou dle vlastního výběru a požádá o změnu pohlaví na matrice: „Osoba si tedy může změnit pohlaví pouhým úředním postupem, kdy se prohlásí za muže či ženu bez ohledu na svůj biologický či jiný stav,“ vysvětluje se ve zprávě Výboru. Právě na základě předmětného jednání byla ustavena speciální pracovní skupina Výboru pro práva trans*osob v ČR, která navrhne případné změny. Tato skupina zahájila práci v roce 2016,“ uvádí zpráva.

Pohlaví jako volitelná disciplína, fáze a výstřední řešení

Podle respektovaného sexuologa Jaroslava Zvěřiny by se k tomu dal napsat obsáhlý román. Podle jeho slov je pohlavní identita předem utvořená: „Sexuální identita je stejně jako sexuální orientace preformovanou vlastností. U několika málo procent - asi kolem 2% - se vyskytuje orientace homosexuální. Ve frekvenci asi 1 : 30 000 identifikace transsexuální. V postmoderní civilizaci, která relativizuje všechno, došlo také na ‚gender‘ jako volitelnou disciplínu,“ vysvětlil Jaroslav Zvěřina původ předmětného uvažování.

Ten vývoj má podle jeho slov celou řadu fází a výstředních řešení. „Od švédských školek, které odmítají zájmena „ona“ a „on“ a prosazují jakési „to“ coby genderově neutrální. Prý aby nenutili děti do toho či onoho pohlaví. Jakoby sexuální identita byla naučenou vlastností,“ podivuje se předseda české Sexuologické společnosti. „V posledních letech se v této oblasti silně uplatňuje lobby lesbiček, homosexuálů, transsexuálů plus různých ‚queers‘, kteří si zcela nelogicky vzali do své argumentace také jedince intersexuální - tedy narozené s ne zcela určitým pohlavím, jejichž výskyt je cca 1 : 100 000 porodů,“ dodává přední český lékař.

Není důvod mít ženy otce a muže matky

Podle dalšího vyjádření Jaroslava Zvěřiny se Výbor v souvislosti s jeho záměry dostalo odborných informací: „Za Sexuologickou společnost ČLS jsme vládní výbor informovali o našem stanovisku, které se nemění. Genderová dysforie či transsexualita jsou duševními poruchami, které vyžadují specifická terapeutická opatření. My jako lékaři, kteří se desítky let snažíme pomáhat těmto lidem, nepovažujeme za diskriminační, ani nelidské, když změnu matričního pohlaví podmiňujeme kastrací.“

Když člověk změní pohlaví v zavedeném lékařském procesu, dostává dlouhodobě hormony opačného pohlaví, kdo se pak bude o jeho původní gonády starat,“ projevuje rozladění nad návrhy politiků lékař.

„Pokud někdo chce vystupovat v opačné sexuální roli, a pokud odmítá chirurgické výkony, pak podle našeho odborného stanoviska nemá důvod, přivlastnit si opačné matriční pohlaví. Státy, které to umožní, mají situace, kdy ženy jsou otcové svých dětí a muži jejich matkami. Některé státy - nejen z tohoto důvodu - již iniciativně zakazují používat termíny ‚otec‘ a ‚matka‘ a doporučují neutrální ‚rodič‘,“ upozorňuje lékař, že dítě porodí vždy osoba s orgány k tomu uzpůsobenými, tedy žena, ať si říká jakkoli.

Dříve vtíp je dnes mocenský nástroj politické korektnosti

Jak vyplývá z dalších slov Jaroslava Zvěřiny vtíp se stal nosným politickým tématem: „Musím se přiznat, že na počátku toho vývoje, například když před lety zavedly australské aerolinie u pasažérů , třetí pohlaví, bral jsem to jako blbý vtíp. Dnes je to pro některé lidskoprávní politické aktivisty bohužel nosné téma. Kde to skončí, nevím. Já to vnímám jako jeden z mnoha symptomů totální dekadence postmoderní euroatlantické civilizace,“ přiznává lékař.

A přidává znepokojující informaci o tom, že politika tzv. korektnosti dospěla do stádia zakazování vědeckého výzkumu: „Nedávno v Kanadě radikální trans lobbisté vyhodili z univerzitního pracoviště předního světového sexuologa, protože si dovolil naplánovat „zcela politicky nekorektní výzkum“. Chtěl zkoumat hormonální poměry u dětí s poruchami sexuální identifikace. Takový výzkum nelze prý tolerovat, protože transsexualita není porucha. Podobné výzkumy u homosexuality byly stopnuty již dávno,“ dodává k tomu lékař.

Budoucnost pohlaví v rukou aktivistů

Jaká čeká občany České republiky, co se týče volby pohlaví budoucnost? „Budoucnost? Pluralita orientací a genderů. Za účinné pomoci mezinárodních a nevládních organizací,“ uvádí předseda Sexuologické společnosti Jaroslav Zvěřina na poslední stránce své aktuální odborné prezentace včetně přehledu legislativy v několika zemích tzv. západu:

Rakousko:

V roce 2009 došel Vrchní správní soud v Rakousku k závěru, že úřední uznání pohlaví nemusí zahrnovat chirurgickou změnu pohlaví, pokud dotčená osoba úspěšně prokáže, že „její pocit příslušnosti k opačnému pohlaví je s největší pravděpodobností trvalý“ a „je navenek vyjádřen připodobňováním vzhledu této osoby vnějšimu vzhledu opačného pohlaví.“

Německo

Na základě rozsudku ze dne 11. ledna 2011 německý Ústavní soud zneplatnil jako neústavní ustanovení Zákona o transsexuálech, vyžadující pro účely úředního uznání pohlaví trvalou neplodnost a chirurgickou změnu pohlavních orgánů. Spolkový ústavní soud, 1 BvR 3295/07, 11. ledna 2011.

Švédsko

Na základě rozsudku ze dne 19. prosince 2012 zneplatnil švédský Správní odvolací soud požadavek sterilizace v zákoně o určování pohlaví jako odporující švédské ústavě a právu na soukromý život a zákazu diskriminace. Soud jako důvod uvedl, že sterilizace v tomto kontextu představuje nucený lékařský zákrok, pokud je vyžadována k uznání určité výhody nebo práva, v tomto případě k úřednímu uznání pohlaví. Požadavek sterilizace je „zastaralý“, neodpovídá „současným sociálním hodnotám“, „představuje velmi nešetrný a nevratný zásah do lidského organismu“ a je diskriminační, protože se vztahuje pouze na trans osoby.

Argentina

Tento vývoj byl v mnoha případech inspirován převratnými právními předpisy týkajícími se

uznávání pohlaví, které byly přijaty v **Argentině v roce 2012** a dosud jsou považovány za nejpokrokovější v historii. Tyto předpisy umožňují jednotlivcům změnu pohlaví uvedeného ve všech jejich úředních dokumentech na základě pouhého předložení čestného prohlášení, které potvrdí požadovanou změnu, a to bez dalších lékařských požadavků. Viz *argentinský zákon o genderové identitě* (2012)

Dánsko

Dne 1. září 2014 vstoupil v platnost nový dánský zákon o uznávání pohlaví, který je zcela založen na koncepci sebeurčení a který zrušil všechny dříve platné lékařské požadavky, včetně psychiatrické diagnózy, sterilizace a hormonální léčby.

Nizozemsko

Dne 1. července 2014 vstoupil v Nizozemsku v platnost nový zákon o právech transgender osob, který zjednodušil postup pro úřední uznání pohlaví, včetně zrušení požadavků na hormonální léčbu, chirurgické zákroky a sterilizaci, které byly dříve v platnosti.

Irena Válová

Předběžná opatrnost nemusí být totéž co strach

MUDr. Jiří Vácha, Dr.Sc., (1. 12. 2018)

Profesor MUDr. Jiří Vácha, Dr.Sc., Emeritní přednosta Ústavu patologické fyziologie Lékařské fakulty MU v Brně

Promluva, kterou pronesl Mons. prof. Petr Pířha v katedrále sv. Víta při příležitosti svátku svatého Václava, vyvolala živou diskusi v Lidových novinách (T. Halík, Prodavači strachu, LN 13. 10.; P. Kalina, Skandál? Ano, ale trochu jinak, LN 17. 10.; M. Palát, Kolik pravdy je na tom šprochu?, LN 19. 10.; M. Munzarová, Orwellovská nadsázka, LN 19. října a další.) Některé příspěvky se přiblížily podstatě věci víc, jiné míň, nakonec se však diskuse zvrtila v osobní útoky. Není na škodu se trochu detailněji podívat, před čím nás chtěl Pířha v budoucnu varovat. To je to, co u nás ještě není, ale co se už projevuje na západ od našich hranic. Pířha se vzil do role starozákonního proroka a jeho formulace jsou nepochybně nadsazené, o tom není sporu, přece však celý jeho apel nemůžeme odbýt mávnutím ruky, jak snad vyplyne z následujících ukázek ze světového tisku – většinou z posledních měsíců.

Prof. Pit'ha mj. řekl: „Určení pohlaví vašich novorozenců podle pohledu do jejich klína bude zrušeno. O svém pohlaví rozhodne dítě samo, a proto budete povinni je vychovávat bezpohlavně a potažmo mu nebudete moct dát ani jméno.“ K tomuto tématu je poučný vývoj v Západní Austrálii, jak je o tom možné se dočíst v novinách **Perth Now Sunday Times** z 27. srpna a 15. září. Ve zmíněném státě existuje „Komise pro změnu zákonů“, která radí nejvyššímu státnímu zástupci, vládě a parlamentu. Komise zdůrazňuje důležitý rozdíl mezi biologickým a sociálním pohlavím: *sex(us)* je biologický pojem, který popisuje fyzické znaky osoby, zatímco *gender* je sociální výtvar, vyjadřující, kým se člověk vnitřně cítí být z hlediska pohlavnosti. **Komise navrhuje změnu dosavadního zákona o přeměně pohlaví v tom smyslu, že do rodných listů se už nebude zapisovat údaj o pohlaví novorozeněte („už se nebude hledět do klína novorozenců“). Pohlaví si určí každý sám za velmi zjednodušených podmínek: nebude už k tomu muset podstupovat lékařské vyšetření a předstupovat před Komisí pro změnu pohlaví, nýbrž bude stačit, aby u matrikáře požádal o vystavení „certifikátu o pohlaví“, čímž bude jeho/její pohlavní identita oficiálně uznána.** Navrhují se tři kategorie certifikátů: muž, žena a ne-binární (=nikoliv jeden ze dvou tradičních). **O takový certifikát mohou požádat nezletilí od věku 12 let. Jestli nebude mít nezletilec souhlas obou rodičů, rozhodne o tom Soud pro rodinu.** Návrh výslovně praví, že „v tomto modelu je pocit nezletilého o pohlavní orientaci jedinou podmínkou při podávání žádosti o certifikát o pohlavní identitě, tj. pro změnu samotného certifikátu.“ Než rozhodne o pohlaví soud, má **každý právo oznámit změnu pohlaví třikrát za život.** Nejvyšší státní zástupce se už dal slyšet, že jakákoliv reforma zákona se bude dít podle závěrečného doporučení Komise. Poté co Komise pro změnu zákonů navrhla změnu v zákonu o změně pohlaví, stoupl počet dětí, které chtějí v Západní Austrálii změnit pohlaví, během čtyř let na více než 350 procent předchozího stavu. – **I na Novém Zélandu navrhuje parlamentu vládní komise, aby úřední změnu pohlaví už nepotvrzovaly soudy, ale pouze prohlášení samotné osoby před úřadem.** Proti navrhované změně zákona protestuje Aliance práv lesbických žen, která poukazuje na ohrožení bezpečnosti žen, když kdokoliv, kdo se prohlásí za ženu, může vniknout do prostorů a služeb určených jen pro ženy. Podle Aliance je to „do očí bijící lhostejnost k lidským právům žen“ (referuje *Perth Now Sunday Times* 27. srpna 2018 a *New Zealand* 13. srpna).

Prof. Pit'ha dále řekl: „Budete patřit k podřadné výpomocné třídě a pracovat podle pokynů mocných elit, které budou určovat, co se smí a co se nesmí říkat“ a – doplníme – také dělat a strpět. Začněme s tím, co se smí a nesmí říkat. Dánské *LifeSiteNews*

z 11. října loňského roku informují, že **Dánsko doporučilo Komisi pro lidská práva Spojených národů, aby se přestalo užívat termínu „těhotná žena“, poněvadž tento termín vylučuje „transgenderové lidi“** („transgenderový“ znamená se změněným pohlavím). – *CBM Newswire* z 18. října minulého roku referuje o tom, že **guvernér Kalifornie podepsal „Listinu práv lesb, gayů, bisexuálů a transgenderů (LGBT) v dlouhodobých zaopatřovacích ústavech“**. Výnos stanoví pokutu 1000 dolarů nebo vězení až jeden rok pro pracovníky těchto ústavů, kteří by „pletli pohlaví“ nebo nepoužívali „genderových“ zájmen, kterými chtějí být pacienti sami označováni. Ošetřovatelé se nyní obávají možných kriminálních obvinění, když použijí zájmen, která mnoho lidí bere jako běžná a přípustná a ovšem také, že žalářování a pokuty mohou ohrozit jejich životní dráhu. Doporučuje se jim vyhnout se těmto důsledkům, když budou užívat „genderově-nespecifických slov“, jako „osoba“ nebo „pacient“. Představit si „služební“ rozhovory personálu mezi sebou o konkrétních pacientech jen za použití těchto slov je však opravdu obtížné.

Co se smí a co se nesmí říkat začíná být nepříjemně důležité v praxi. *RT Question More* popisuje (17. října tr.) **případ profesora Germunda Hesslowa, neurofyzikologa Univerzity v Lundu. Univerzita ho vyšetřuje kvůli nařčení z „antifeminismu“ a „transfobie“ poté, co při přednášce studentům řekl, že existují biologické rozdíly mezi muži a ženami a že tudíž „gender“ není pouhým sociálním konstruktem.** Je na něj vykonáván nátlak, aby svůj výrok odvolal, což profesor odmítá učinit. Studentka, která učinila udání, prohlásila, že Hesslow porušil „švédskou hodnotovou základnu“, což je koncepce, která vyžaduje, aby všechny švédské školy přijaly společnou etickou politiku, která prosazuje hodnoty jako egalitarismus, individuální svobodu a rovnost pohlaví. Rektor univerzity nařídil plné objasnění případu a diskutovalo se o tom, jestli má být vyměněn přednášející nebo přednáška vůbec zrušena. Hesslow sám napsal vyšetřujícímu orgánu univerzity: „V určitém momentě se musíme začít ptát po úměrnosti. Jestli budeme ochotni přijmout, že studenti si dělají poznámky z přednášek proto, aby v nich našli kompromitující formulace a pak zatížili členy univerzity schůzováním a dlouhými dopisy, bude lepší, když necháme výuku mediků plavat.“ Dr. Hesslow také nevyloučil, že se ho chce univerzita pod záminkou politické nekorektnosti zbavit, poněvadž už dosáhl důchodového věku.

Podobný případ jako ve Švédsku se stal v Británii, jak o tom referuje *The Telegraph News* z 8. července 2018. Lékař, pracující pro Národní zdravotní službu (tedy státní organizaci) jako **posudkový lékař, byl propuštěn z práce poté, co odmítl odvolat svoje tvrzení, že pohlaví je genetické a biologické a je tedy určeno při narození.**

Dotyčný Dr. David Mackereth také odmítl jednat s klienty nikoliv podle jejich vzhledu (což bylo označeno za „jeho vlastní pohled na biologický gender osoby“), nýbrž podle pohlaví, které sami udávají. Bylo mu vysvětleno, že Oddělení práce a důchodů, ve kterém dosud pracoval, konzultovalo právníky a trvá neústupně na tom, že jakákoliv zpráva o klientech nebo jakýkoliv kontakt s nimi musí respektovat jimi zvolené pohlaví, poněvadž jinak by to mohlo být posuzováno jako obtěžování (harassment), definované podle Zákona o rovnosti z roku 2010. Dr. Mackeret řekl, že mezi lékaři zavládlo po oznámení nových pravidel ve vztahu k pacientům, kteří změnili pohlaví, „ovzduší strachu“. „V tyto dny personál skoro nemluví, poněvadž nikdo z nás neví, jaká ta pravidla vlastně jsou“, řekl redaktorovi listu *Daily Mail*. **„Jsme vybízeni, abychom udávali jiné lékaře, kteří nejsou schopni nové směrnice praktikovat a nikdo nechce být takto udán. Začínáme věřit, že když jsme obviněni z obtěžování (harassment), nemůžeme říct, co si myslíme. Sestry ženského oddělení, které se tam setkávají s mužskými genitáliemi, mně šeptají, že situace je zlá.“** Zaměstnanci ministerstva zdravotnictví australského státu Victoria jsou vyzýváni, aby každou první středu v měsíci přestali užívat „zpohlavněného“ jazyka a místo toho používali zájmen jako „oni“ a „jim“. První středa v měsíci byla z iniciativy „Pride Network“, usídlené na ministerstvu, nazvána „Den-oni“. Desíti tisícům zaměstnanců ministerstva byl rozeslán e-mail, ve kterém se říká, že „jména ne vždy odpovídají ‘genderu osoby’. **Mezi genderovou identitou osoby a tím, jak ji vnímáte vy, může být zásadní rozdíl.** Říci „oni“ je hladší (flowing) a pro všechny přístupnější, než říci ‘on’ nebo ‘ona’.“ I jiná ministerstva státu Victoria uvažují o zavedení „Dne-oni“ a **Ministerstvo zdravotnictví pravděpodobně označí toalety tak, aby to vyhovovalo specifickým potřebám „ne-binárních“, pohlavně-neukotvených („gender fluid“), transgenderových a intersex zaměstnanců.**

V roce 2016 vydala vláda státu Victoria **„Inkluzivní jazykový návod“**, který vybízí státní úředníky, aby **“přestali užívat heteronormativního jazyka, jako je ‘manžel’a ‘manželka’“**. Návod varuje zaměstnance před „misgenderingem“ a zavazuje je, „aby vzali v patrnost, že existují jistá genderově neutrální zájmena, jako ‘kona’ a ‘ont’ (v orig. ‘zie’ a ‘hir’). Užíváním inkluzivního jazyka ve vztahu k LGBTI (I = intersex) osobám vyjádří veřejný sektor respekt k těmto hodnotám (values) jak uvnitř sektoru samého, tak ve společnosti, které slouží“ (referuje o tom [news.com.au](https://www.news.com.au) z 9. srpna 2018 a cituje noviny *The Australian*.)

Nyní k tomu, co se smí dělat a nedělat. Velkou pozornost přitahují případy, kdy se **stát pokouší trestat květináře, oddávací úředníky, fotografy či pekaře, když odmítnou poskytnout službu při homosexuálním sňatku**. Ne vždycky to však pro jmenované dopadne špatně. Nejvyšší soud Spojeného království nejnověji rozhodoval případ, kdy představitel LGBT organizace v Belfastu požádal pekařskou společnost, vlastněnou přesvědčenými křesťany, aby upekla dort s nápisem „Podporujte sňatky gayů“. Majitelé pekařství požadavek zdvořile odmítli a byli uvedeným představitelem žalováni u Komise pro rovnoprávnost Severního Irska, což mělo podpořit už běžící proces LGBT proti této pekařské společnosti. Žaloba byla uznána dvěma soudními instancemi, ale nakonec byla odmítnuta Nejvyšším soudem. Zdůvodnění znělo, že zadavatel zavazoval pekaře dodat dort „ozvláštněný“ poselstvím, se kterým museli vnitřně hluboce nesouhlasit. (O tomto dost výjimečném případě referuje William C. Duncan 17. října tr.) Situace uvedených profesí ve vztahu k homosexuálním sňatkům je v různých zemích různá, ale obecně řečeno riziková, odmítnou-li z důvodů přesvědčení službu poskytnout.

Co je potřeba strpět: Jak referuje *Daily Wire* 26. července 2018, Oregonský (USA) soudce rozhodl, že hoši z tohoto distriktu musí strpět ve sprchách a v šatnách přítomnost dívky, která o sobě prohlašuje, že je hoch, ačkoliv je anatomicky jasně ženou. Soudní rozhodnutí padlo poté, co studenti jedné střední školy a jejich rodiče podali stížnost k soudu, že přítomnost tohoto děvčete hochy uvádí do rozpaků a stresuje. Soudce stížnost zamítl s odůvodněním, že „středoškolští studenti nemají zásadní právo na soukromí, ze kterého by plynulo, že nemusejí sdílet toalety, šatny a sprchy s transgenderovými studenty, jejichž biologické pohlaví je jiné než jejich“. Napsal, že stres, který hoši pocítují „není srovnatelný s vážnou situací transgenderových studentů, kterým není povoleno užívat zařízení odpovídající jejich genderové identitě“. Jak se ukázalo, transgenderový hoch (anatomicky dívka) jménem **Eliot Yoder** užíval před hodinou tělocviku „genderově-neutrální“ sprchy, ale chtěl používat chlapeckou šatnu, poněvadž ona genderově neutrální sprchárna byla o dvě patra jinde než tělocvična. Zástupce „Oregonských základních práv“ přesto prohlásil: „rozhodnutím soudce jsme nadšeni“.

Pitřhovo varování „vezmou vám děti“ se zatím neplní doslova, ale děje se to v tom smyslu, že vám je ve škole vychovávají způsobem, který si nepřejete, ale proti kterému se těžko můžete bránit. The Blaze, časopis pro rozhlas a televizi, referuje 1. října tr. o videu, které uveřejnilo *BBC Radio Manchester* na své facebookové stránce. Na videu

píší 6tiletí žáci základní školy z Bewsey Lodge (Warrington, oblast Cheshire) milostný dopis od „prince Harryho“ jeho sluhovi „Tomášovi“. **Učitelka žáků vysvětluje reportérovi BBC, že třída se učí o sňatcích homosexuálů. V jisté pohádce si chce vzít princ svého služebníka – a děti prostě píší příslušné milostné psaníčko. Pro děti je důležité, aby se učily o homosexuálních sňatcích v tak raném věku,** pokračuje paní učitelka, poněvadž „vyjdou do světa a najdou okolo sebe tolik rozmanitosti, že je dobře, aby to objevily už v raném věku... děti se naučí tuto rozmanitost přijímat.“ Tato škola, která dostala zlatou medaili za nejlepší realizaci programu „**Vychovávej a respektuj**“, **vyučuje od školkového věku do 6 let předmět „Osobní, společenská a zdravotní výchova“, pod jehož střechou se učí o transgenderismu, sexualitě a o vztazích. Škola má kromě toho zavedeny „genderově nespécifické“ uniformy, tedy stejné pro všechny děti.** Video už bylo navštíveno 180 000 krát.

Genderovou ideologii šíří ve školách transvestité, informuje *The Daily Caller News Foundation* 3. srpna 2018. Veřejná základní škola v Brooklynu, New York, si pozvala profesionální hereckou skupinu „**Pohádky převlečené královny**“, **ve které předčítají dětem muži dokonale převlečení za ženy z knížek s transvestitní tematikou.** Program je určen pro děti od 3 do 8 let. Jeden z učitelů těchto dětí Maurice Sendak si představení velmi chválí. „*Pohádky převlečené královny* poskytl mým žákům zábavu a interaktivní možnost mluvit a přemýšlet o sociálních a emocionálních záležitostech jako je tolerance, být sám sebou a přijmout se, jaký jsem...Když jsem se jich pak vyptával, žáci horovali, jaké neuvěřitelné věci se dozvěděli, že je v pořádku být jiný, **že neexistují žádné ‘chlapecké’ nebo ‘dívčí’ záležitosti.**“ Jmenovaná herecká skupina objíždí Spojené státy, vystupuje ve veřejných knihovnách nebo knihkupectvích a je zvána do škol zv. K-12, vyučujících přes internet. Někde jejich ohlášenému vystoupení rozhořčení rodiče zabránili. – Britská ministryně zdravotnictví Penny Mordaunt zahájila šetření, z jakého důvodu stoupl počet děvčat přijatých k lékařské změně pohlaví za poslední desetiletí na 4 400 (!) procent. V roce 2009 to bylo v Británii 40 dívek, minulý rok tento počet stoupl na 1 806. Součástí zkoumání bude role sociálních sítí a výuka transgenderismu ve školách (referuje *The Guardian* 22. září 2018).

Mons. Piťha zmínil i „dokonale zvrácené zákony, které se u nás mají zavést a v několika zemích již zavedeny jsou, jsou namířeny proti tradiční rodině...“ Piťha předdeslal, že i zdánlivě nevinné mezinárodní úmluvy mohou obsahovat nebezpečné důsledky v podtextu nebo v souvislostech, které nejsou na první pohled patrné.

Promluva nebyla jistě vhodným místem to blíže rozebírat, ale my si to zde můžeme dovolit.

Zmíněné obavy je možné ilustrovat na „Úmluvě OSN o právech osob se zdravotním postižením“, která byla přijata **Valným shromážděním OSN 13. prosince 2006** a vstoupila v platnost 3. května 2008. Jménem České republiky byla Úmluva podepsána v New Yorku dne 30. března 2007. **Článek 25 Úmluvy** zavazuje státy, aby „poskytovaly osobám se zdravotním postižením stejný rozsah, kvalitu a standart bezplatné nebo přístupné zdravotní péče, jaká je poskytována jiným osobám, včetně oblasti **sexuálního a reprodukčního zdraví** a veřejných zdravotních programů.“ Háček je v tom, že pod pojmem „sexuálního a reprodukčního zdraví“ se v tomto newspeaku rozumí mj. právo na potrat, tj. **těhotenství se bere jako nemoc**. Poněvadž je tato interpretace už všeobecně známá, některé země, které Úmluvu přijaly, ale nemají zakotveno právo na potrat v domácím právu, např. Malta, podaly proti zahrnutí „sexuálního a reprodukčního zdraví“ do Úmluvy výhradu, že tento termín nesmí zahrnovat právo na potrat. Když Malta podepisovala v roce 2007 smlouvu, připojila výhradu, že „chápe frázi sexuálního a reprodukčního zdraví v článku 25 (a) Úmluvy tak, že to nezakládá uznání jakéhokoliv nového závazku mezinárodního práva, nevytváří to žádná práva k potratu a nemůže být interpretováno jako ustavení podpory, souhlasu či propagace potratu.“ Ukázalo se však, že tato výhrada Malty proti nevoli OSN nikterak nechrání, poněvadž se dozvídáme (ze zprávy *C-Fam* ze 4. října tr.), že podle apelu OSN státy (momentálně Malta) nesmí potrat z pojmu „sexuálního a reprodukčního zdraví“ vylučovat. Komise OSN Maltu vyzvala, ať svou výhradu stáhne, poněvadž stejně nebyla nikdy platná. **Příklad názorně ukazuje, že zdánlivě neutrální znění (návrhů) mezinárodních konvencí může obsahovat záměrně vpašovaného Trojského koně genderové ideologie.**

Většina výňatků z tisku, které jsem citoval, jsou z posledních měsíců; mohlo by jich být uvedeno podstatně víc a také z dřívější doby. Nemám bohužel po ruce žádnou sociologickou studii, která by zjišťovala, jak dalece se překrývá množina skutečných LGBT osob a množina aktivistů, kteří se perou za jejich práva. Z osobní zkušenosti bych řekl, že překrytí má daleko k úplnosti, jinými slovy, že zdaleka ne všechny LGBT osoby jsou v této agendě aktivní a zdaleka ne všichni aktivisté jsou sami LGBT osobami (dokonce bych řekl, že takových bude velmi malé procento, ale mohu se mýlit). **Je tedy potřeba rozlišovat homosexuály od homosexualistů, transsexuály od transsexualistů atd.** S lidmi, kteří zápasí se svou „sexuální dysforií“, ať už jakékoliv

druhu, jako lékař a učitel medicíny soucítím a chápu jejich touhu, dojít sexuální euforie. Kulturní a civilizovaná společnost by jim měla vycházet v jejich potřebách vstříci a snažit se v mezích technických i finančních možností kompenzovat to, o co byli přírodou ochuzeni.

Něco jiného je ovšem hypertrofovaná levicově-liberální agenda, která vytváří nátlakové ovzduší „politické korektnosti“ a vyžaduje pro LGBT osoby fakticky pozitivní diskriminaci (co je to jiného, než pozitivní diskriminace, když 10 000 zaměstnanců má kvůli několika stům mluvit nepřírozeným, ba směšným jazykem? Navíc, kolik ze *skutečných* LGBT osob má z toho radost?). Hypertrofované požadavky LGBT aktivistů mají i ekonomické důsledky. Masové šíření zájmu o změnu pohlaví a dalších požadavků s tím spojených napíná finanční možnosti veřejného zdravotnictví. Britská nevládní „Komise pro rovnost a lidská práva“ (podle našeho „občanské sdružení“) vyžaduje po Národní zdravotní službě, tedy po státní organizaci, zajišťující v Británii bezplatnou lékařskou péči, aby financovala nejen vlastní změnu pohlaví, ale i umělé oplodnění z buněk, které jsou odebírány žadatelům/kám před vlastní změnou pohlaví, která je činí neplodnými. Poněvadž mnozí požadují začít s měněním pohlaví už v teenagerském věku, nemají dost peněz na tak nákladnou proceduru. „Komise“ tedy tvrdí, že odmítnutí platit umělé oplození ze strany Národní zdravotní služby je diskriminace zaměřená proti transgenderovým lidem, kterým by měla být tato služba poskytována jako standardní. Národní zdravotní služba se hájí, že není její povinností zajistit léčbu neplodnosti všem lidem, včetně transgenderovým. „Komise“ proto podala na NZS v této věci žalobu. Celý požadavek považuje NZS za nespravedlivý vůči jejím pacientům (referuje *The Guardian* 22. září 2018).

Co se děje „na Západě“ dnes, začne se obvykle časem dít u nás. Zatím se zdá, že náš národ je po 40tiletém vnucování marxisticko-leninské ideologie vůči jakýmkoliv ideologiím vnitřně rezistentní, možná ovšem jen lhostejný. Je to jedna z mála výhod, kterou jsme měli my za Železnou oponou a kterou lidé z nepřetržitě fungujících demokracií bohužel fatálně postrádají. Není sice vyloučeno, že „chřipková epidemie“ *výstřelků* LGBT ideologie sama vymře na Západě dřív, než by k nám dorazila a zapustila kořeny. Budoucnost je ale vždycky nejistá a je to běh na dlouhou trať. **Ve vztahu k poškozování životního prostředí se běžně užívá „principu předběžné opatrnosti“.** Princip říká, že určité činnosti se nemají provozovat, jestliže jimi způsobené následky jsou nejisté a potenciálně nebezpečné. Lékařští etikové dobře znají termín „kluzký svah“. Potraty byly ještě před dvěma až třemi generacemi odsuzovány, dnes se jejich morální přijatelností zdůvodňuje morální

přijatelnost zabíjení zdravých novorozenců. V odborném časopisu pro lékařskou etiku (*Journal of Medical Ethics* 2013, roč. 39, s. 261-263) pléduje **italský filosof Alberto Giubilini a australská filosofka Francesca Minerva pro možnost zabít (samozřejmě rychlým a bezbolestným způsobem) zdravého novorozence, když matka nemá v úmyslu se o něho starat, když je ohrožena pohoda či prosperita (wellbeing) rodiny a když eventuální adopce není v nejlepším zájmu „skutečných“ lidí. Autoři nazývají zabití zdravého novorozence „poporodní potrat“** a jeho mravní oprávněnost zdůvodňují tím, že potrat je široce přijímán i z důvodů, které se zdravím zárodku či plodu nemají co dělat a že ani zárodek, ani novorozenec nemají stejný morální status jako „skutečná osoba“. Z morálního hlediska, tvrdí, není mezi zárodkem a novorozencem žádný rozdíl a jestli je přípustný potrat, měla by být přípustná i infanticida (zabití dítěte). Je těžké najít výmluvnější příklad „kluzkého svahu“. Nemáme vyzkoušeno, kam vede LGBT indoktrinace dětí v mateřských školách a prvňáčků, netušíme, co všechno se ještě může stát tabu a kam až mohou zajít požadavky politické korektnosti. Je nutné, abychom zůstali bdělí a stateční: to bylo jádro Piťhova apelu, i když, jak už bylo řečeno, oděného do poněkud orwellovské nadsázky. Je smutně příznačné, že takové varování muselo být proneseno na místě ne zrovna očekávatelném, v čase možná ne vhodném a člověkem, který to přednostně nemá v popisu práce. Když všichni mlčí, musí volat kamení...

Profesor MUDr. Jiří Vácha, Dr.Sc, Emeritní přednosta Ústavu patologické fyziologie
Lékařské fakulty MU v Brně

Rozhovor: Přichází nová totalita

Po dvou totalitách, nacismu a komunismu, které šlapaly po lidských právech, teď přichází totalita lidských práv, říká psychiatr a teolog Max Kašparů.

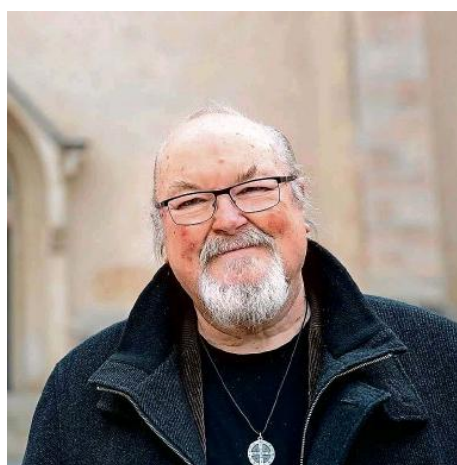

Doc. PaedDr. ThDr. MUDr. et MUDr. Jaroslav Maxmilián Kašparů, Ph.D., dr.h.c., psychiatr, pedagog, spisovatel, řeckokatolický kněz.

Dnes Prague Edition, 2. leden 2019, Ladislav Henek editor MF DNES

Právě jsme se rozloučili s rokem 2018. Jak byste diagnostikoval vývoj a zdraví společnosti v uplynulém roce?

Konstatoval bych postupující polymorbiditu, tedy souběh hned několika vážných chorob. Dvě z nich jsou stěžejní: bezvědomí a Alzheimerova choroba čili demence.

Jak se projevují?

Bezvědomí ztrátou schopnosti pozorovat to podstatné, co se ve společnosti děje. Nevnímáme to, co nebylo vysloveno, nečteme mezi řádky situací, dějin a nevidíme následky svých činů. Druhá choroba, morbus Alzheimer, se projevuje zejména zapomněním na éru totality. Výsledkem je návrat podobně nebezpečných myšlenek a ideologií. Přičemž obě tyto choroby nás souží už řadu let a postupně se zhoršují.

Proč dementníme a upadáme hlouběji do bezvědomí?

Příčin je více. Jednou z nich je naše omezená adaptační schopnost. Někdy trvá mnoho let, než si organismus uvykne na nějaké nové prostředí. Ovšem to, co se nyní děje kolem nás, je příliš rychlé, stále více lidí zaostává za změnami, postupně rezignují na snahu znovu a znovu se adaptovat pořád na něco novějšího, složitějšího, módnějšího.

Někteří by možná stačili vývoji, ale nelíbí se jim, kam se ubírá.

Samozřejmě a nelze se jim divit. Současný vývoj společnosti není evolučně přirozeným posunem; je uměle řízen a manipulován. Nejsem přítel konspiračních teorií a rozhodně nebudu říkat, že jsou za tím ilumináti nebo zednáři. Ale jsem přesvědčen, že všechno to, co se tady děje, není náhodné. Není náhoda, že lidé jsou nejistější, bezcílní, v hlubších depresích, tedy stále více zranitelní, ovladatelní,

manipulovatelní – a hrstka lidí kdesi nahoře, někdy i tisíce kilometrů daleko prosazuje cosi, nač většinou nemáme žádný vliv. Nevíme, kam to směřuje, neznáme cíl. Evropa se někam valí, připomíná to lavinu, deprese z toho už padla na celý kontinent. Lidé sahají po alkoholu a drogách, v mé ordinaci přibývají už i čtrnáctiletí fetišti. Snažíme se chmury setřást, žijeme navenek pořád divočeji, bohatěji, vzbuzujeme svým vnějším životem iluzi šlechty. Uvnitř jsme ale duševní žebráci na pokraji vyhladovění. To bychom měli otočit. Žít bohatě uvnitř a střídměji navenek.

Ztráta cíle je depresivní. Ale lídři Evropy a mnozí intelektuálové tvrdí, že cíl máme. Nežít v bídě, nikoho nediskriminovat, mít se rádi, být si rovni, tolerovat se...

Ano, to jsou dnes velmi rozšířené fráze. Řada z nich ale nejsou cíle, jen pouhé prostředky. Být tolerantní je cesta k nějakému cíli, a tím může být i naprostý nesmysl. Nebo to původně nebyl nesmysl, ale ideologové z toho nesmysl udělali, což se dnes děje běžně zejména v oblasti menšin. Jejich aktivisté se bez ustání ohánějí „nezadatelnými lidskými právy“ a „nezcizitelnými občanskými svobodami“, což nabývá absurdních, až odporných rozměrů. A kde to skončí?

Například dnes je ještě stále neoddiskutovatelnou úchylkou statuofilie, což je zalíbení v sochách. Podobně, jako je někdo homosexuál nebo třeba pedofil, tak jiný je statuofil. Čekám, kdy se ozvou nějaké rozezlené aktivistky, že jsou diskriminovány, protože jim není zákonem umožněno vdát se za svatého Václava nebo Jungmanna, případně Karla IV. Prohlásí se za menšinu a budou ječet: „Sundejte nám Václava z koně, Jungmanna ze židle a Karla z podstavce, odvezte je na radnici k obřadu a pak k nám domů, je to naše nezadatelné lidské právo!“

Jaké to může mít následky?

Strašné. Můžeme to vidět v přírodě. Je to jako s řekou – dokud má břehy, má směr a cíl, slouží lidem, poskytuje vodu k pití, zavlažuje pole, vyrábí elektřinu. A aktivisté nedělají nic jiného, než že bourají břehy naší společenské řeky. Žijí v neuvěřitelné temnotě, když nevidí, že pokud zbourají břehy, řeka zničí úplně všechno včetně jich samotných. Vidím denně ve své ordinaci, jakou paseku na dítěti dokáže zanechat, když mu rodiče nestanovili žádné mantinely, žádné břehy jeho živelnosti. Jsou to otřesné případy. A do tak otřesného stavu teď noví ideologové stahují celou společnost.

O tom se veřejně moc nemluví...

Jistě, tomu říkáme politická korektnost, což není nic jiného než náhubek. A ten odmítám. Občas když mě novináři představují, tak vypočítávají všechny mé tituly.

Obvykle na to reaguji upozorněním, že zapomínají na můj nejvyšší titul, který považují za nejcennější ze všech a nejvíce si ho vážím.

Který to je?

Nepřízpůsobivý občan. Já se totiž odmítám přizpůsobit této zvrácenosti. Odmítám se přizpůsobit a jásat nad tím, že se bourají břehy. Odmítám se přizpůsobit novým ideologiím. Odmítám přijmout, když se sprostota halí do uměleckého projevu. Jestliže například žena tahá z pochvy vlajku a jeden pražský intelektuál to označí za „hledání nových výrazových uměleckých prostředků“, tak tomu se naprosto odmítám přizpůsobit.

Co s tím?

Nejdříve musíme zastavit bourání břehů. Dále vyčistit řeku, zbavit se špinavé vody a vybagrovat bahno.

Umíme ještě rozeznat bahno od čistého písku?

Ano, to je bolavá věc. Ztratili jsme schopnost rozlišovat mezi šesti pojmy – dobrem a zlem, krásou a ošklivostí, pravdou a lží. Dnes je považováno za krásu tahat z pochvy vlajku, dříve každý věděl, že to je hnus. Pravdu už dnes vůbec nehledáme, máme zájem jen o stejný názor a ten vydáváme za jedinou pravdu. A v rozlišování mezi dobrem a zlem je už úplně zmatek. Dostali jsme se skutečně velmi vysoko v mnoha ohledech, technicky, ekonomicky, materiálně, ale ocitli jsme se na vrcholu babylonské věže.

To mi připomíná Legendu o Antikristu Vladimíra Solovjova, kde popisuje Antikrista jako humanistu, vzdělaného, charismatického...

To je pravda, nejhorší zlo se vždy dokáže přetvařovat. Největší zločinci bývají mistry lži a přetvářky. A my jim na to skáče.

Najdeme znovu správný směr? Zvláště když mnoho lidí, kterým se ten současný směr nelíbí, už nemá odvahu to veřejně pojmenovat.

Někteří ještě ano. Třeba můj přítel profesor Piřha. Bylo hrozné, jak proti němu zaútočila ta samozvaná aktivistická elita, včetně „prakaiů“ (PraKaI – pražský katolický intelektuál). Je paradoxní, že oni sami sebe nazývají liberálními demokraty, přičemž nejsou ani trochu liberální, a už vůbec ne demokraté. Jsou jen nesnášenliví. A když narazí na člověka, kterému nemají co osobně vytknout, tak ho prostě prohlásí za duševně nemocného. Hotovo, soudruzi, další... To je děsivé – komunistická ideologie se nám převlékla, zmutovala, ale manýry totalitního myšlení ji prozrazují.

Nemálo lidem jako by to bylo jedno.

Protože jsme nehorázně zpovrchněli. Ve všem. Třeba ve vzdělání, vidím to neustále, učím na dvou vysokých školách. Zpovrchněli jsme ve vztazích. A velmi mě mrzí, že jsme zpovrchněli i v humoru. Navíc nám chybí vzory, hrdinové. Ano, máme sportovní a hudební vzory. Ale nemáme vzory pro život.

Aktivisté a někteří intelektuálové vidí hrdinky třeba v organizátorkách kampaně MeToo.

Pojem MeToo překládám do češtiny jako nemoc šílených krav. V této oblasti je situace vážně strašná. Běžné jsou extrémy, kdy se někde už neříká „těhotná žena“, ale „těhotný člověk“. V metru jsou lidé oslovováni jako „cestující“ namísto „dámy a pánové“. Ideologové všechno ženou do extrémů.

Proč se společnost znovu ideologizuje? A není to jen jedna ideologie.

Jistě, komunisté měli pro svou ideologii jeden zastřešující pojem. Teď jich je hodně. Domnívám se, že jednou z hlavních příčin ideologizace je, že jsme se zřekli v životě, ale také ve školství praktické hodnotové životní filozofie. Zakladatelé naší civilizace byli - mimo jiné - velcí filozofové Sokrates, Platon, Aristoteles, Tomáš Akvinský a mnozí další. Kultivovali duši. Filozofie kultivuje duši, ale je to pracná cesta. Kdežto ideologie je jednoduchá. Člověk přijme ideologický pohled na svět a ten se tváří, jako že mu dokáže vysvětlit všechno, vůbec není třeba přemýšlet.

Můžeme tyto ideologie nazvat nějakým souhrnným pojmem?

Ano. Po dvou totalitách, tedy nacismu a komunismu, které šlapaly po lidských právech, teď přichází totalita lidských práv. Pod ni nespadá jen multikulturalismus, genderismus, homosexualismus a podobně, ale v podstatě úplně jakýkoli nesmysl kohokoli napadne. Jednoduše řečeno je to prosazování vlastního sobectví, od běžného po naprosto zvrácené, a vymáhání si na společnosti uznání svého sobectví jako něčeho, na co má někdo právo. Proto jsou zastánci těchto nových ideologií úplně stejně nesnášenliví jako zastánci těch starých. Šíření nesnášenlivosti a současně obviňování z nesnášenlivosti všech kolem sebe, to je jejich mantra.

Následky v podobě psychické devastace společnosti mohou být asi vážné. Nebo se mýlím?

Bohužel nemýlíte. Čelit tomu lze, ale jako každá léčba je i léčba nemocné společnosti nepopulární. Pokud se chce člověk uzdravit, musí si uvědomit, že léčba bolí tím více, čím vážnější je nemoc, která ho souží. A naše společnost je hodně vážně nemocná – přirovnal bych to k rakovině a my se musíme zbavit metastáz.

Jaké léky máme užívat?

Zhruba čtyři: Nezmalomyslnět. Malomyslnost je nejlepší živnou půdou metastáz. Opírat se o zdravý selský rozum, nepropadat žádným novým ani starým ideologiím. Udržovat si čisté svědomí. A pro celou společnost připojím čtvrtou radu: Jsme jako strom, který všemu odolal, protože má hluboké a silné kořeny. Najednou se cosi menšinového v tom stromě rozhodlo, že se mu chce jít jinam. Tak to vyrvalo strom z půdy a vydalo se to na cestu. A já důrazně doporučuji vrátit se zpět a kořeny, které dnes hynou na povrchu, znovu zapustit do hlubiny. Někdy je skutečně nezbytně nutné k uzdravení vrátit se zpět.

Ladislav Henek, MF DNES

Istanbulské úmluvě se vyhněme obloukem

Analytický komentář IVK č. 57

Právník a publicista JUDr. PhDr. Tomáš Břicháček, Ph.D.

Úmluvu Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí z roku 2011 (tzv. Istanbulská úmluva) zatím ratifikovalo 33 států a plánuje to i Evropská unie jakožto mezinárodní organizace v mezích svých pravomocí.

Přistoupení České republiky se chystá již několik let, avšak toto téma zůstávalo dlouho mimo pozornost širší veřejnosti. Není na tom nic překvapivého, vezmeme-li v úvahu líbivě znějící název i skutečnost, že vláda ratifikaci od začátku prezentuje spíše jako symbolický akt, který vlastně mnoho nezmění. Ministr spravedlnosti Jan Kněžínek nedávno v tomto duchu prohlásil: „Ta úmluva v podstatě žádné změny v českém právním řádu nevyvolá právě proto, že drtivá většina věcí, která úmluva upravuje, již je v českém právním řádu promítnuta a přihlášení se k ní je zejména přihlášení se k těm hodnotám, a to i tedy na

poli mezinárodním.“[1] Mohlo by se tedy dobře zdát, že jde jen o další z řady lidskoprávních úmluv sjednaných v rámci Rady Evropy.

Díky opozici z prostředí různých církví a občanských iniciativ i ojedinělým hlasům na naší politické scéně se postupně rozšířilo povědomí, že s touto mezinárodní smlouvou nebude všechno tak úplně v pořádku. Významnou zásluhu na tom má i monsignor Petr Pířha, který záležitost zviditelnil ve svém svatováclavském kázání.

V tomto textu bych chtěl uvést několik zásadních důvodů, proč se domnívám, že kritika je zcela na místě a že k Istanbulské úmluvě bychom přistupovat v žádném případě neměli.

1. Gender na prvním místě

A. Istanbulská úmluva v sobě nese velmi silnou ideologickou zátěž. Více než co jiného je plodem genderového feminismu a prostředkem jeho prosazování. Z řady ustanovení a hlavně z preambule a důvodové zprávy tato ideologie přímo prýští.

Jde o první lidskoprávní úmluvu, která vedle biologického pohlaví pracuje s pojmem „gender“; definuje jej jako „sociálně ustanovené role, chování, jednání a vlastnosti, které příslušná společnost pokládá za odpovídající pro ženy a muže“. V návaznosti na něj používá koncepty jako „genderová identita“, „genderově podmíněné násilí na ženách“, „genderová citlivost“, „genderové role“ apod. Smluvní strany se zavazují, že do provádění a hodnocení dopadu Úmluvy „začlení genderové hledisko a že budou podporovat a účinně prosazovat princip rovnosti mezi ženami a muži a posílení postavení žen“ (čl. 6).

Genderistickou optikou je jednak pohlaví chápáno jako sociální konstrukt a věc sebepojetí jedince, jednak je vše kolem nás poměřováno z hlediska „genderové“ rovnosti a korektnosti. Ratifikací Úmluvy by byl tento přístup vtažen i do českého právního řádu, etabloval by se zde a hrozilo by jeho postupné prorůstání do všech právních odvětví, a tedy i do všech oblastí života. Nelze ani vyloučit snahy zahrnout Úmluvu do ústavního pořádku.[2]

Úhelným kamenem Úmluvy je teze, podle níž násilí na ženách má být chápáno „genderově“. Preambule uvádí, že toto násilí je „projevem historicky nerovných mocenských vztahů mezi ženami a muži, které vedly k dominanci mužů nad ženami a k diskriminaci žen ze strany mužů, a bránily ženám v plném rozvoji“. Je prý „ze své strukturální povahy genderově podmíněným násilím“ a představuje „klíčový společenský mechanismus nutící ženy do podřízeného postavení vůči mužům“.

„Genderově podmíněné násilí na ženách“ je v textu definováno jako „násilí zaměřené proti ženě proto, že je žena, nebo které postihuje ženy ve vyšší míře“. Důvodová zpráva dodává, že jde o „násilí vyplývající z genderových stereotypů“ a že tento druh násilí je „hluboce zakořeněn v sociálních a kulturních strukturách, normách a hodnotách, kterými se řídí společnost, a je často udržován kulturou popírání a mlčení“.

Odtud vychází silný akcent na převýchovu společnosti, zabalený do hávu *prevence*. Důvodová zpráva uvádí, že předcházení násilí proti ženám a domácímu násilí „vyžaduje dalekosáhlé změny v postoji široké veřejnosti, překonání genderových stereotypů a zvyšování povědomí“. Státy musí přijmout „opatření, která jsou nezbytná pro prosazování

změn v mentalitě a postojích". Cílem je „zasáhnout srdce a mysl jednotlivců, kteří svým jednáním přispívají k přetrvávání násilí“.

Smluvní strany se proto zavazují přijmout „nezbytná opatření k prosazování změn sociálních a kulturních vzorců chování žen a mužů za účelem vymýcení předsudků, obyčejů, tradic a veškerých dalších zvyklostí, které jsou založené na myšlence méněcennosti žen nebo stereotypním pojmání rolí žen a mužů“ (čl. 12).

Mezi konkrétní povinnosti patří jednak „pravidelně a na všech úrovních podporovat nebo uskutečňovat kampaně nebo programy zaměřené na zvýšení obecného povědomí a porozumění širokou veřejností různých projevů všech forem násilí spadajících do působnosti této Úmluvy, jejich dopadů na děti a nutnosti předcházení takovému násilí“ (čl. 13). Podle důvodové zprávy by přitom tato témata měla být podávána „genderově citlivým způsobem“ a měly by být zahrnuty informace o rovnosti žen a mužů, „nesterotypních genderových rolích“ a nenásilném řešení vztahů mezi osobami.

Dále musí smluvní státy učinit, je-li to zapotřebí, „nezbytné kroky k využívání výukového materiálu o otázkách jako je rovnost mezi ženami a muži, genderové role bez stereotypů, vzájemná úcta, nenásilné řešení konfliktů v mezilidských vztazích, genderově podmíněné násilí na ženách a právo na osobní integritu, který by byl přizpůsoben měnící se úrovni vnímání žáků a zahrnut do formálních školních osnov na všech úrovních vzdělávacího systému“. Zároveň mají podporovat uplatňování těchto zásad i v neformálních vzdělávacích zařízeních, stejně jako ve sportovních a kulturních zařízeních, zařízeních pro trávení volného času a v médiích (čl. 14).

Z ostatních prvků uvedme povinnost zajistit odpovídající školení příslušných odborníků, kteří mohou přijít do styku s oběťmi či pachateli násilí na ženách a domácího násilí, „o předcházení a odhalování takového násilí, o rovnosti mezi ženami a muži, o potřebách a právech obětí, stejně jako o tom, jak předcházet druhotné viktimizaci“ (čl. 15). Dále je zde povinnost podněcovat zapojení soukromého sektoru, sektoru informačních a komunikačních technologií (ICT) a médií do provádění Úmluvy. Tyto subjekty by mimo jiné měly být vedeny k tomu, aby přijaly vnitřní pokyny a samoregulační standardy „pro předcházení násilí na ženách a zvýšení úcty k jejich důstojnosti“ (čl. 17). Podle důvodové zprávy by takové standardy v případě sektoru ICT a médií měly zavazovat mimo jiné ke „zdržení se škodlivé genderové stereotypizace a šířeníponižujícího obrazu žen“ či k „genderově citlivému a nesenazacechtivému mediálnímu pokrytí“ násilí proti ženám.

Ke všem těmto převýchovným opatřením dodejme, že Evropský parlament ve svém usnesení k Úmluvě pochvalně kvitoval, že tato „poskytuje solidní základ pro změnu společenských struktur, které vytvářejí, legitimizují a udržují násilí páchané na ženách, a poskytuje nástroje k zavedení opatření za tímto účelem“.[3]

B. Uvedená ustanovení a výroky ukazují pravou podstatu Istanbulské úmluvy i zvrácenost ideologie, jejímž je výronem.

Genderismus posouvá vztahy mužů a žen do roviny mocenského zápasu dvou konkurenčních skupin. Namísto ideálu komplementarity a harmonie nabízí třídní boj. Usiluje o dekonstrukci pohlavní identity muže a ženy, o relativizaci tradiční rodiny, o odstranění mravních limitů sexuálního chování a nakládání s vlastním tělem a obecně o

radikální přestavbu společnosti ve jménu *rovnosti*. Nový genderově korektní člověk by měl být „osvobozen“ ze svazujícího rámce tradičních hodnot, zavedených společenských institutů a vzorců chování, ba i biologických daností.

Německá autorka Gabriele Kuby si všímá, že „[p]řestože lidé pojem gender ani neznají, na ‚gender‘ se transformuje celá společnost. Jako každá utopická ideologie chce i tato stvořit nového člověka, takového člověka, který se naprojektuje podle vlastní libovůle.“ „Nikdy v dějinách se mocenské elity neopovážily politickými strategiemi a zákonnými opatřeními měnit sexuální identitu muže a ženy. Neměly k tomu know-how sociálního inženýrství. A právě to se v globálním měřítku děje dnes před našima očima.“[4]

„Gender“ je těžkou nemocí naší civilizace, která rozleptává její základní stavební kameny i pojivo mezi nimi. Je útokem na lidskou přirozenost a vzpourou proti spontánnímu řádu. Je zosobněním nenávisti a nepokory. Přináší svár, dezorientaci a rozvrat.

Prvořadým úkolem všech zastánců normálního světa je proti tomuto nebezpečí bojovat. Naší povinností je rovněž ohradit se proti nehoráznému osočování naší kultury z toho, že má násilí proti ženám zakódováno ve své struktuře. Jak v této souvislosti připomněli i naši biskupové, křesťanské tradici je vlastní úcta k ženě, která vychází z její nezastupitelné role při předávání života, zásada zvýšené ochrany žen v nebezpečných situacích a další formy rytířského chování vůči ženám.[5] Ptejme se, která civilizace došla v tomto ohledu dále než my! Namísto sebemrskačství je namísto hrdost. Pokud někdo tuto vznešenou tradici ohrožuje a ničí, jsou to právě genderisté.

2. Antidiskriminační ostny

A. Zatímco o intoxikaci genderovou ideologií se běžně hovoří, jiný stěžejní rys Istanbulské úmluvy zůstává téměř nepovšimnut. Je jím skutečnost, že jde o nový nástroj antidiskriminačního práva.

Antidiskriminační přístup se nespokojí se zakotvením rovných práv na ústavní úrovni, ale požaduje přijetí legislativních opatření pro aktivní prosazování rovnosti v každodenním životě. Jádrem antidiskriminačního práva je neostře vymezený koncept zákazu diskriminace podle stanovených kritérií, jejichž pestrá množina se postupně rozrůstá. Dalšími charakteristickými rysy jsou různé formy zvýhodnění cílových chráněných skupin (obrácené důkazní břemeno v soudních řízeních, kvóty apod.), vytváření specializovaných dozorových orgánů, zapojení lobbistických „nevládních“ organizací do prosazování této legislativy či „osvětové“ kampaně. Celá úprava bývá prosycena neurčitými právními pojmy, které jsou ponechány soudnímu výkladu.

Obecně platí, že antidiskriminační legislativa dává pojmu rovnost široký a hlavně stěžejní předvídatelný obsah. Poskytuje pobídky pro bujení soudních a jiných řízení. Vytváří prostor pro aktivismus a exhibicionismus progresivistických soudců, dozorových úředníků, ombudsmanů apod. Výsledkem mohou být vtíravé zásahy do soukromí a soukromoprávních vztahů, porušování svobody myšlení, svědomí a náboženského vyznání, šikanování lidí ze strany státní moci, právní nejistota, zpochybnění práva na spravedlivý proces, dotěrné kampaně i hysterické štvánice. Ve společnosti vzniká klima honu na čarodějnice.

V našem prostředí byla problematičnost tohoto přístupu vnímána vždy poměrně silně. Připomeňme na nesnadnou cestu přijímání antidiskriminačního zákona, v jejíž závěrečné fázi Senát přijal velmi neobvyklé usnesení: „Senát považuje antidiskriminační zákon za nástroj implementace požadavků vyplývajících z evropského práva, za jejichž neprovedení hrozí České republice sankce. Neztotožňuje se však s charakterem normy, která umělým způsobem zasahuje do přirozeného vývoje společnosti, nerespektuje kulturní odlišnosti členských států a požadavek rovnosti ve výsledku povyšuje nad princip svobody volby. Senát žádá vládu, aby nedávala souhlas s přijetím dalších antidiskriminačních předpisů na úrovni EU.“

B. Istanbulská úmluva si stanoví jako jeden ze základních cílů „*příspěť k odstranění všech forem diskriminace žen a prosazovat skutečnou rovnost mezi ženami a muži, včetně posílení postavení žen*“. Podle preambule totiž „*uplatnění rovnoprávnosti mezi muži a ženami de jure i de facto představuje klíčový element prevence násilí vůči ženám*“.

Úmluva obecně zavazuje smluvní strany k zákazu diskriminace žen, respektive požaduje zajištění rovnosti žen a mužů (čl. 4 odst. 2). V konkrétnější rovině pak samo násilí na ženách považuje za diskriminaci – definováno je jako „*porušení lidských práv a forma diskriminace žen*“, které znamená „*všechny činy genderově podmíněného násilí, které vedou nebo mohou vést k fyzické, sexuální, psychické nebo ekonomické újmě nebo utrpení žen, včetně hrozeb takovým činem, donucování či svévolného zbavení svobody, ať na veřejnosti nebo v soukromí*“.

Na první pohled je zřejmé, že toto vymezení je velmi neostré a bude umožňovat nejrozumnější výklady. Ani navazující ustanovení, která požadují postih konkrétních forem násilí, vesměs k upřesnění nepřispívají – jsou zde sice některé úzce definované skutkové podstaty (srov. čl. 37–39), jiné jsou však naopak velmi vágní (srov. čl. 33–36 a 40). Přitom nestřídmý výklad takových kritérií jako je fyzická, sexuální, psychická nebo ekonomická újma, může dodat pojmu násilí a diskriminace konzistenci žvýkačky.

Expanzivní interpretace je obsažena už v samotném textu Úmluvy, když za závažnou formu násilí je označeno i sexuální obtěžování, přičemž jeho definice je pojata velmi zeširoka. Rozumí se jím „*jakákoli forma nežádoucího verbálního, neverbálního či fyzického projevu sexuální povahy s cílem či následkem porušení důstojnosti druhé osoby, obzvláště pokud toto chování vytváří zastrašující, nepřátelské, ponižující, pokořující či urážlivé prostředí*“. Požaduje se pro něj trestní či jiný právní postih (čl. 40). Důvodová zpráva uvádí, že verbálním projevem jsou „*slova či zvuky vyjádřené nebo sdělené pachatelem, jako např. vtipy, otázky, poznámky*“. Mezi neverbální projevy jsou zmiňovány např. „*výrazy obličeje, pohyb rukou nebo symboly*“.

Evropský parlament zase vyslovil názor, že jednu z forem násilí páchaného na ženách a dívkách představuje „*odpírání sexuálního a reprodukčního zdraví a služeb souvisejících se sexuálními a reprodukčními právy, včetně bezpečného a legálního přerušování těhotenství*“. Konstatoval také, že „*ženy a dívky musejí mít kontrolu nad svým tělem a svojí sexualitou*“ a vyzval všechny členské státy, aby zaručily „*komplexní sexuální vzdělávání*“.[6]

C. Antidiskriminační zápal pravidelně vede k přehlížení nespravedlností, jež se vytvářejí vůči těm, kteří nepatří k cílové chráněné skupině. Těžko ovšem hledat nástroj, který by v tomto ohledu zacházel tak daleko jako Istanbulská úmluva. Jednosměrná orientace na

schéma muž agresor - žena oběť je základní linií celého textu. Muži a chlapci jsou vnímáni jako odvěci utlačovatelé žen a potenciální pachatelé násilí. Právě v tom přece tkví ústřední koncept „*genderově podmíněného násilí na ženách*“ a představy tvůrců Úmluvy o jeho prevenci.

Sotva co na tomto celkovém vyznění mění ustanovení, jímž jsou smluvní strany vyzvány, aby Úmluvu uplatňovaly na všechny oběti domácího násilí; jde o drobnou úlitbu, která má zřejmě jen přispět k tomu, aby se Úmluva lépe „prodávala“. Muž týraný ženou, ani muž v situaci, kdy je násilí oboustranné, nebude mít v případném soudním sporu situaci nijak jednoduchou.

Výslovně je zdůrazněno, že „*opatření, která jsou nezbytná k zabránění genderově podmíněnému násilí a k ochraně žen před ním, nebudou podle této Úmluvy pokládána za diskriminaci*“ (čl. 4 odst. 4). Toto ustanovení můžeme vnímat nejen jako dodatečné potvrzení a posvěcení uvedeného jednosměrného pohledu, ale také jako otevření cesty k tzv. pozitivní diskriminaci.

Spravedlnost by utrpěla další citelnou ránu, pokud by Úmluva byla vykládána tak, že vyžaduje prolomení advokátní mlčenlivosti. Pochybnosti v tomto směru vzbuzuje ustanovení o tom, že pravidla mlčenlivosti, která se podle vnitrostátního práva vztahují na některé profesní skupiny, nemají bránit jejich příslušníkům v možnosti za vhodných podmínek podat oznámení o podezření ze spáchání závažných násilných činů upravených Úmluvou (čl. 28). Ačkoli ze samotného textu bezprostředně nevyplývá, že by se týkal advokátů, a důvodová zpráva hovoří o možnosti smluvního státu určit takové profese a přesné podmínky, Česká advokátní komora se možných negativních důsledků obává.[7] Problémem je, že nikdo nemůže vědět, jakým směrem se bude ubírat výklad ze strany dozorové expertní skupiny GREVIO, úřadů a soudů.

D. Konečně je třeba upozornit na ustanovení, podle kterého provádění Úmluvy smluvními stranami, zvláště opatření na ochranu práv obětí, musí být zajištěno „*bez jakékoliv diskriminace, zejména diskriminace na základě pohlaví, genderu, rasy, barvy pleti, jazyka, vyznání, politického nebo jiného smýšlení, národnostního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, sexuální orientace, genderové identity, věku, zdravotního stavu, zdravotního postižení, rodinného stavu, postavení migranta nebo uprchlíka či jiného postavení*“ (čl. 4 odst. 3).

Povšimněme si, že mezi množstvím zakázaných kritérií figuruje vedle (biologického) pohlaví a sexuální orientace i „*gender*“ a „*genderová identita*“ (!). Třebaže uvedený požadavek se vztahuje jen k právům vyplývajícím z Úmluvy, může dobře posloužit jako odrazový můstek pro etablování těchto měřítek napříč antidiskriminačním právem - ať už na základě legislativních změn nebo soudcovského aktivismu.

3. Hůl v rukou aktivistů

A. Značný díl moci nad uváděním Istanbulské úmluvy v život je svěřen do rukou - klausovsky řečeno - „*nevolených, ale vyvolených*“. Genderoví, LGBT(...), lidskoprávní a další aktivisté na různých úrovních získávají užitečný prostředek pro přestavbu světa podle svých představ, hůl na své odpůrce i poukaz na stále dosypávaný žlab.

B. Z tohoto pohledu je klíčovým prvkem mechanismus kontroly dodržování Úmluvy (čl. 66-70), v němž hraje ústřední úlohu Expertní skupina pro potírání násilí vůči ženám a domácího násilí (GREVIO). Ta se skládá z 10 až 15 členů, které volí na čtyřleté období Výbor smluvních stran. Jsou vybíráni z občanů smluvních států „s přihlédnutím ke genderové a zeměpisné vyváženosti, stejně jako multidisciplinární odbornosti“. Mělo by jít o osoby „s vysokým morálním charakterem, znám[é] pro jejich uznávané odborné schopnosti v oblastech lidských práv, rovnosti pohlaví, násilí na ženách a domácího násilí, nebo pro pomoc a ochranu obětem, nebo které prokázaly odborné zkušenosti v oblastech upravených touto Úmluvou“.

GREVIO, jehož členové jsou nadáni výsadami a imunitami, bude hodnotit situaci v jednotlivých státech. Za tím účelem bude pravidelně sbírat informace od vnitrostátních orgánů, od „nevládních organizací a občanské společnosti“, od vnitrostátních institucí na ochranu lidských práv i od příslušných orgánů Rady Evropy a zároveň bude moci podnikat inspekční návštěvy. Na konci procesu GREVIO schválí zprávu a závěry týkající se uplatňování Úmluvy v daném státě. Výbor smluvních stran na tomto podkladě může vydat pro daný stát doporučení. Pokud GREVIO obdrží „spolehlivé informace poukazující na situaci, kdy problémy vyžadují okamžitou pozornost k předejití nebo omezení rozsahu nebo počtu závažných porušení Úmluvy“, může požadovat po tomto státě „bezodkladné předložení zvláštní zprávy týkající se opatření přijatých k předejití závažného, rozsáhlého nebo dlouhotrvajícího vzorce násilného chování vůči ženám“. Po provedení šetření, které může zahrnovat inspekční návštěvu v daném státě, zašle GREVIO tyto závěry dotčené smluvní straně a tam, kde je to vhodné, i výboru smluvních stran a Výboru ministrů Rady Evropy, společně s připomínkami a doporučeními.

GREVIO bude rovněž oprávněno ve vhodných případech přijímat *obecná doporučení* k provádění Úmluvy. Důvodová zpráva vysvětluje, že tato doporučení se netýkají jednotlivých zemí, ale mají společný význam pro všechny smluvní strany. Ačkoli nejsou právně závazná, budou prý sloužit jako „*důležitá reference pro strany tím, že budou vytvářet větší porozumění různým tématům v Úmluvě anabízet jasná vodítka, která mohou přispět k účinnému provádění ustanovení Úmluvy.*“

Nevyžaduje příliš mnoho představivosti odhadnout, jaký typ lidí bude v GREVIO zasedat, a jaká doporučení bude tento orgán vydávat. Ostatně předzvěstí toho je už první desetičlenná sestava[8] a dosud publikované zprávy o situaci ve smluvních státech (např. Dánsko již sklidilo kritiku za to, že jeho systém ochrany proti násilí v rodině a partnerských vztazích je příliš „genderově neutrální“ a že se z něj vytratilo „genderové chápání“ tohoto násilí a „genderový narativ“[9]). Výklad Úmluvy v rukou GREVIO bude nepochybně živelný. I ta ustanovení, která se zdánlivě zdají být nekontroverzní a bezproblémová - např. kriminalizace psychického, fyzického nebo sexuálního násilí či nebezpečného pronásledování - mohou postupně nabývat nových rozměrů. Různé obavy, které v souvislosti s Úmluvou zaznívají tak nelze předem odmítnout jako nepodložené fámy.

Monitorovací mechanismus se stane prostředkem politického nátlaku na smluvní státy. Zákonodárci, kteří by se snad nechťeli podrobit pokrokovému výkladu expertů dobrovolně, budou nejspíše brzy umravnění či obejiti progresivistickými soudci, ať už vnitrostátními, nebo třeba těmi ve Štrasburku či Lucemburku.

C. Druhým prvkem je zdůraznění role lobbistických „nevládních“ organizací. Platí, že smluvní strany mají povinnost „*uznávat, podněcovat a na všech úrovních podporovat činnost příslušných nevládních organizací a občanské společnosti, které působí v oblasti boje proti násilí na ženách, a zavedou účinnou spolupráci s těmito organizacemi*“ (čl. 9). Počítá se s jejich zapojením do osvětových kampaní (čl. 13), do poskytování služeb obětem (čl. 18) či podávání informací expertní skupině GREVIO (čl. 68 odst. 5). Měly by pro ně být vyčleněny přiměřené finanční zdroje (čl. 8).

D. Konečně každý dokument toho druhu je vodou na mlýn pro aktivisty ve státní správě (zvláště ve specializovaných orgánech či útvech pro lidská práva či rovnost), ve funkcích typu veřejného ochránce práv i pro jejich souputníky v soudcovských talárech. Jedni, druzí i třetí v něm mohou najít podklad pro svoje dalekosáhlé ambice na poli „společenského pokroku“.

4. Nepotřebnost a nekoncepčnost

A. Ochrana žen před násilím je v České republice na solidní úrovni. Zejména stávající legislativa (trestněprávní postih, institut vykázání, úprava práv obětí, občanskoprávní ochranná opatření) se jeví být plně dostačující. Důležité je tuto úpravu řádně uplatňovat v praxi a zajistit vymahatelnost práva.

Istanbulská úmluva ve svých věcných ustanoveních neobsahuje žádná dodatečná inovativní řešení, která by obohatila náš systém. Nepřímým přiznáním toho je analýza připravenosti ČR k přístupu, kterou připravilo Ministerstvo spravedlnosti v roce 2015. Z ní vyplynulo, že je třeba provést toliko několik velmi drobných změn v trestním zákoníku.[10] Následně navržená novela, která je nyní v závěrečné fázi legislativního procesu, tento přístup potvrdila.[11] Výmluvný je taktéž v úvodu citovaný výrok ministra Kněžínska.

Vnucuje se jistě otázka, proč bychom se měli stát smluvní stranou smlouvy, již podle mínění našich úřadů český právní řád v podstatě již nyní vyhovuje.

Odbor rovnosti žen a mužů Úřadu vlády k tomu namítá, že trestněprávní rovina tvoří jen asi třetinu celé úmluvy. „Úmluva totiž obsahuje opatření v oblasti prevence, dostupnosti služeb pro oběti, telefonních linek pomoci, školení odborníků a odbornic, vzdělávání apod. A v řadě těchto oblastí Česká republika výrazně zaostává.“ Problémem je prý např. neexistence specializovaných azylových domů pro oběti, přetrvávající vysoká míra společenské tolerance k určitým formám násilí či roztržštěnost systému pomoci obětem. Tyto výzvy podle autorů Úmluva „samozřejmě sama o sobě nevyřeší. Ale poskytne účinný rámec a návod pro další aktivity státu. Také pomůže tomu, aby prevence domácího násilí byla vnímána jako priorita bez ohledu na aktuální politické klima. Kromě tohoto praktického významu má ratifikace úmluvy i silný symbolický význam – ve vztahu k obětem, pomáhajícím profesím i směrem k Radě Evropy.“[12]

Uvedené vývody odboru rovnosti žen a mužů – který je klíčovou baštou genderových aktivistů v české státní správě – v podstatě potvrzují, že konkrétní věcná ustanovení Úmluvy nic nového nepřinášejí, a že genderisté se upínají především na neurčité ideologicky podbarvené závazky z oblasti *prevence*. Tomu, co se za onou „prevencí“ skrývá, jsme se věnovali podrobně výše (sub 1).

Úmluvu, která po věčné stránce náš systém nijak nerozvine, zatímco jinak obsahuje jen nebezpečný ideologický balast, nepotřebujeme! Mezinárodní smlouvy bychom měli uzavírat jen tehdy, pokud reagují na problémy s přeshraničním významem a přinášejí zřejmé výhody. Nemá smysl a není rozumné zabředávat do mezinárodních závazků a předávat moc cizím orgánům tam, kde si dobře vystačíme sami. Zvláště to platí v případech, kde existují přesahy do citlivých oblastí, jako je rodinná politika nebo vzdělávání. Ostražitost je obecně namístě v případě lidskoprávních smluv, neboť koncept lidských práv se dávno zvrátil v prostředek šíření a upevňování (zabetonování) programu progresivní levice.

B. Je nekoncepční a nesystémové, má-li být boj proti jednomu z tisíců sociálně patologických jevů uměle vyvýšen nad vše ostatní a učiněn zlatým teletem. Takto selektivně a poplatně ideologii by právo nikdy fungovat nemělo. Je snad něco méně vražda taxikáře nebo loupežné přepadení čerpací stanice s následkem těžké újmy na zdraví pumpaře? Tam, kde by měly v tichosti konat svou každodenní práci policie, státní zastupitelství a soudy, vytváří aktivisté s hlasitým říčením politikum a sami se derou ke kormidlu a k penězvodům. Tam, kde by mělo být cílem odhalovat a trestat pachatele, dostává se do hledáčku společnost jako celek.

Závěr

Istanbulská úmluva klame tělem. Ušlechtilé cíle, za něž se schovává, a jichž se na první pohled týká většina jejího obsahu, jsou utopeny ve všeprostopupujících nebezpečných ideologických konceptech. Ve výsledku nejde ani tak o násilí na ženách a domácí násilí, jako o gender a antidiskriminaci. Je to jako s jablkem pro Sněhurku, které na povrchu třeba vypadá zdravě, je pěkně červené a blyští se, ale uvnitř je skrz naskrz nasáklé jedem. Na místě Sněhurky jsme tentokrát my všichni.

Indoktrinace, převýchova, represe, plivání na naši kulturu, vytváření klimatu konkurence a konfrontace mezi pohlavími, snaha vecpat neomarxistické pojetí *rovnosti* do škol, na pracoviště, do médií, do sportu, do kultury, do domácností, do ložnic - to vše se pod půvabnou slupkou skrývá. Málokdy se setkáme s tak názornou ilustrací významu rčení *vylít vaničku i s dítětem*; zlé zacházení jednotlivých mužů s jednotlivými ženami má být řešeno v podstatě postupným odstraněním pohlaví. Úmluva je trojským koněm, který má sloužit pro vtažení základních postulátů genderismu do mezinárodního práva a do právních řádů smluvních států. Abychom mu otevřeli brány, je nalakován v barvách zdánlivě nekontroverzního tématu, na kterém se přeci všichni musí shodnout. Kdo by se odvážil něco namítnout proti nutnosti chránit oběti násilí?

Tuto lest musíme umět prohlédnout. Neomarxisté si týrané ženy berou jako svůj štít a zneužívají je pro prosazení vlastní politické agendy. Sami se staví do role ochránců a nositelů pokroku, zatímco odpůrce mohou cejchovat jako komplice agresorů, cyniky a omezece. Je to falešná a nedůstojná hra na city na způsob „syrských sirotků“.

Říci „ne!“ ratifikaci neznamena, že bychom se obraceli zády k obětem a přehlíželi význam jednoho druhu společensky škodlivého chování. Zajištění bezpečnosti a spravedlnosti vlastním občanům je prvořadým úkolem každého státu, který se chce nazývat vyspělým. Ochrana slabých a zranitelných je trvalou součástí křesťanských hodnot. Naše odmítnutí patří pouze a jedině zlu genderové ideologie, antidiskriminaci, sociálnímu inženýrství,

aktivistům, kteří natahují ruce po moci i po veřejných penězích, a snaze přenášet další pravomoci na mezinárodní orgány tam, kde můžeme spoléhat na vlastní síly.

Žijeme v časech, kdy i ty nejvíce samozřejmé danosti jsou zpochybňovány, kdy moudrost zkušenosti je cejchována jako „předsudky“, kdy zažité vzorce chování jsou coby „stereotypy“ dehonestovány a bořeny, kdy rozlišování dobra a zla je vysmíváno jako „černobílé vidění světa“, kdy sám pojem normality začíná být nekorektní. Istanbulska úmluva je zrcadlem své doby i tahounem dalšího pokračování negativních trendů. Poučme se z ní o stavu dnešního Západu, především se však varujme jejího chomoutu; dost na tom, že do něj strká hlavu Evropská unie.

Nepřestávejme hájit normální svět a přirozené vztahy mezi pohlavími. Namísto soupeření na způsob třídního boje nabídneme ideál harmonie a vzájemného doplňování, kdy muž a žena jsou zde jeden pro druhého, a ne jeden proti druhému. Namísto totalitárního pojetí rovnosti, které vede k bezpohlavní sterilitě, vycházejme z rovnosti v důstojnosti při respektování přirozených odlišností a rozdílných rolí. Proti představě o dědičné násilnické a utlačovatelské kultuře, vyzdvihněme (trochu pozapomenutou) tradici kavalírského chování k dámám a zkusme se k ní vrátit.

Tomáš Břicháček, dne 27. listopadu 2018

[1] Stenoprotokol ze schůze Poslanecké sněmovny 1. 11. 2018, dostupné z <http://www.psp.cz>.

[2] K takovým otázkám svádí přístup Ústavního soudu, který mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách zahrnuje do ústavního pořádku – viz náleží Pl. ÚS 36/01 [25. 6. 2002].

[3] *Usnesení Evropského parlamentu ... o návrhu rozhodnutí Rady o uzavření, jménem Evropské unie, Úmluvy Rady Evropy o prevenci a potírání násilí na ženách a domácího násilí* [12. 9. 2017], b. 7.

[4] Kuby G.: *Globální SEXuální revoluce: Ztráta svobody ve jménu svobody*, Kartuziánské nakladatelství [2014], s. 29–30, 74.

[5] *Společný list biskupů českých a moravských diecézí ke schvalování tzv. Istanbulske úmluvy* [2018].

[6] Cit. *Usnesení Evropského parlamentu*, b. 4.

[7] *Istanbulska úmluva vadí nejen církvi, ale i advokátům. Bojí se prolomení mlčenlivosti*, aktualne.cz [24. 10. 2018].

[8] Viz <https://www.coe.int/en/web/istanbul-convention/members2>.

[9] Dostupné z <https://www.coe.int/en/web/istanbul-convention/denmark>.

[10] *Analýza připravenosti České republiky k přístupu k Úmluvě Rady Evropy o prevenci a potírání násilí na ženách a domácího násilí*, Ministerstvo spravedlnosti ČR [2015].

[11] Sněmovní tisk 79, resp. senátní tisk 338.

[12] *Úmluva Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám adomacího násilí: mýty a fakta*, Úřad vlády ČR [2018], s. 9.